

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἑσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἑξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λαπ. 15.—Ἐν τῷ Ἑξωτ. φρ. χρ. 0.15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἔν Ἀθῆναις
Ὁδὸς Εὐριπίδου, ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμ. 11^{ος}

Ἐν Ἀθῆναις, 18 Σεπτεμβρίου 1904

Ἔτος 26^{ον} — Ἀριθ. 40

Η ΕΞΑΔΕΛΦΗ ΜΟΥ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ.

ΠΑΡΗΓΜΕΝΗ!

Ὅταν ὁ ἀμαξᾶς ἐβγήκεν ἀπὸ τὴν κουζίαν διὰ νὰ ξεξεύξη τὸ ἄλογον καὶ νὰ βάλῃ τὸ ἀμαξάκι εἰς τὸ ἀμαξοστάσιον, ἦτο πολὺ ἀργά. Μακρὰν εἰς τὸν δρόμον ἤκούετο ἡ τροχολασία του καὶ τὰ γέλια τῆς Φρόσως καὶ τοῦ Πέτρου. Ἐτρεξεν ὁ ἀμαξᾶς νὰ τοὺς προσφύσῃ, ἀλλ' ὅταν εἶδεν ὅτι δὲν θὰ το κατῶρθονεν, ἐπέστρεψε πολὺ ἀνῆσυχος, καὶ με ἐιδουπίησε διὰ τὰ γενόμενα.

Τί ἤμποροῦσα νὰ κάρω κ' ἐγώ;

— Ἐ! θὰ κάμουν κανένα γυρόν, καὶ θὰ ἐπιστρέψουν μόνοι των, ἄμα βρῶθουν! — ἐσκέφθη.

Ἡ αἰσιοδοξία μου ὅμως ἦτο πεπρωμένον νὰ διαψευσθῇ...

Εἶχε περάσῃ ἀρκετὴ ὥρα, καὶ τὰ δύο τρελλόπαιδα δὲν ἐφαίνοντο. Ἐπλησίαζε τὸ μεσημέρι, καὶ ἐγὼ ἐκτύπησα τὸ κουδούνι, σκοπεύουσα νὰ στείλω κανένα ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους μας, τὸν ἀμαξᾶν ἢ τὸν κηπουρόν, διὰ νὰ τα εὑρουν. Ἀλλὰ ἡ ὑπηρετρία, ποῦ ἔτρεξεν εἰς τὴν πρόσκλησίν μου, ἐσπευσε νὰ εἰπῇ πρὶν ἐγὼ τῆς ἀποτείνω τὸν λόγον:

— Κυρία Δέσποινα, κυρία Δέσποινα! εἶδα τὸν κ. Ἀντωνίου νᾶρχεται βιαστικὸς ἀπὸ τὸν κήπο...

Τί νὰ ἤθελεν ἀράγε ὁ καλὸς μας γείτονας; ... Ἡ μητέρα ἔλειπε. Καθὼς μου ἦτο νὰ τον ὑποδεχθῶ ἐγὼ, καὶ κατέβην ἀμέσως εἰς τὴν βερόνδαν.

Ἦτο κατασκονισμένος, καὶ εἰς τὸ πρόσωπόν του διεκρίνετο ἡ ταραχὴ καὶ ἡ ἀνησυχία. Εἰς τὸ σὰκ-κάκι του ἐφαίνοντο κατὶ στίγματα. τὰ ὅποια εἰς τὴν ἀρχὴν ἐπῆρα γιὰ λάσπες. ἀλλὰ δὲν ἤργησα νὰ ἰδῶ ὅτι ἦσαν κόκκινα... αἱμα!

— Τί ἐπάθατε, κύριε Ἀντωνίου; τί εἶνε αὐτά; τὸν ἠρώτησα.

— Ἐγώ; ... τίποτε δὲν ἔχω, μοῦ ἀπήντησε. Μὴν ἀνησυχῆς γιὰ

μέν... Μά, ποῦ εἶνε ἡ μητέρα σας;

— Λέει... ἔφυγε τὸ πρωὶ με τὸν Μάριον... Πηγαίνουν στὸν Πειραιᾶ.

— Ἀ! γι' αὐτὸ λοιπὸν κάμουν ὅ,τι τοὺς κατέβῃ τὰ ἀνόητα παιδιά, καὶ ἐπῆ-γχν νὰ σκοτωθοῦν! — ἐρώναξεν ὁ κ. Ἀντωνίου.

— Ἀχ! τί λέτε; ... ὁ Πέτρος! ἡ Φρόσω!... ποῦ εἶνε; τί ἔγιναν; — ἄρχισα νὰ φωνάζω κ' ἐγὼ σὰν τρελλή.

— Ἠσύχασε, Δέσποινα... μὴν τριμάχης! — μοῦ εἶπεν ὁ κ. Ἀντωνίου. Ὁ Πέτρος δὲν ἔπαθε τίποτε... Ἡ

Φρόσω μονάχῃ ἐκτύπησε λιγάνι στὸ κεφάλι, καὶ αἱμάτωσε... Ἐξαλίσθη ὅμως καὶ ἔμεινε ἀναίσθητη καταγῆς. Εὐτυχῶς ἐπερνοῦτα ἐγὼ, καὶ τοὺς ἤυρα... Εἶνε τώρα καὶ οἱ δύο στὸ σπίτι μου. Ἡ Φρόσω εἶνε καλλίτερη τὴν περ ποιεῖται ἡ γυναῖκά μου.

— Πᾶμε, κύριε Ἀντωνίου! πᾶμε ἀμέσως στὸ σπίτι σας! ἐφώναξα ἐγὼ, καὶ τον ἐπιασα ἀπὸ τὰ χέρια... Ἀχ! δὲν ξέρετε τί ὑποφέρω! Φοβοῦμαι... ὦ! πῶς φοβοῦμαι μήπως εἶνε ἄσχημα ἡ Φρόσω!

— Καλέ, μὴν κάνης ἔτσι! Δὲν ἔχει ἀπολύτως κανένα ῥόδο...

— Μά, αὐτὰ τὰ αἵματα;

— Αὐτὰ τὰ αἵματα εἶνε, πού την ἐσήκωσα στὴν ἀγκαλιά μου νὰ την πάγω στὸ σπίτι μου, καὶ ἀκούμπησε τὸ ματωμένο κεφάλι της στὸ στήθος μου... Ἀλλὰ τώρα δὲν ἔχει τίποτε... Μόνον ποῦ κλαίει, καὶ λέγει ὅτι θὰ πεθάνῃ, διότι, λέγει, δὲν την ἀγαπᾷ κανένας εἰλικρινῶς... Εἶνε ἀλήθεια αὐτό, Δέσποινα;

— Ὅχι, ὄχι! δὲν εἶν' ἀλήθεια... Τὴν ἀγαποῦμε, τὴν ἀγαποῦμε! Πᾶμε, σὰς παρακαλῶ κύριε Ἀντωνίου στὸ σπίτι σας νὰ την ἰδῶ... νὰ την φέρωμε ἐδῶ!

Καὶ τον ἐπιάξα ἀπὸ τὸ χέρι, διὰ νὰ πᾶμε γρηγορώτερ.

Καθ' ὃδὸν ὁ κ. Ἀντωνίου, μοῦ διηγήθη πῶς συνέβη τὸ δυστύχημα, — τί του εἶπεν ὁ Πέτρος μας καὶ τί ἀντελήθη ὁ ἴδιος. Φαίνεται ὅτι καθὼς ἐπλησίαζαν εἰς τὸ κτήμα τοῦ γείτονός μας, ὁ ἀριστέρος τροχὸς τοῦ ἀμαξιοῦ ἐκτύπησε εἰς μίαν ἐξέχουσαν πέτραν τοῦ δρόμου. Τὸ ἀμάξι ἐτινόχη ὀλίγον, ἀλλ' ἀπὸ τὸ τίναχ-

Ἄ! το ἀκούσωμεν! εἶπα ἐγώ. (Σελ. 314, στήλ. 6^η.)

μα ἐτρόμαξε τὸ ἄλογο καὶ ἐσηκώθη ὀρθὸν στὰ πίσω πόδια του. Ἀλλὰ μὲ αὐτὴν τὴν κίνησιν ἔγειρε τὸ ἀμάξι καὶ ἔπεσε μὲ τὴν δεξιὰν πλευράν, παρασύραν καὶ τὸ ἄλογο. Ἡ Φρόσω καὶ ὁ Πέτρος ἐκυλίσθησαν εἰς τὰ χώματα εὐτυχῶς ἀρκετὰ μακρὰν, ὥστε δὲ ἐπλάκωθησαν ἀπὸ τὸ ἀμάξι. Ἡ Φρόσω μόνον ἐκτύπησε τὸ κεφάλι της εἰς μίαν πέτραν...

— Ἀλλὰ κανένας κίνδυνος δὲν ὑπάρχει, ἐπρόσθεσεν ὁ κ. Ἀντωνίου. Δὲν εἶνε ἀνάγκη καὶ νὰ φωνάξετε τὸν γιαντρί. Ἐγὼ τῆς ἔπλυνα τὸ μέρος ποῦ ἐκτύπησε καὶ αἰμάτωσε, μὲ ζεστὸ νερὸ καὶ μὲ φαινικὸν ὀξύ, καὶ τώρα δὲν πονεῖ καθόλου. Τὰ κλάμματα τῆς προέρχονται μᾶλλον ἀπὸ τὰ νεύρα της ποῦ ἐκλονίσθησαν, παρὰ ἀπὸ τὴν πληγὴν...

Ἐρθάσαμεν εἰς τὸ κτήμα τοῦ κ. Ἀντωνίου. Πῶς νὰ σας περιγράψω τὴν... χαρὰν τῆς Φρόσως, ὅταν μὲ εἶδε τὸσον ταραγμένην καὶ συγχισμένην! Μάλιστα, τὴν χαρὰν της! Φαίνεται ὅτι ἡ ἀγωνία καὶ ἡ ἀνησυχία μου ἐφαίνοντο τὸσον καθαρά εἰς τὸ πρόσωπόν μου, ὅταν ἐπλησίασα, ὥστε ἡ ἐξαδέλφη μου ἐτινάχθη ἀμέσως ἀπὸ τὸν καναπέν, ὅπου τὴν εἶχαν ἐξαπλώσει διὰ νὰ ἡσυχάσῃ, καὶ μ' ἄρπαξε στὴν ἀγκαλιά της, καὶ μ' ἐφιλοῦσε, καὶ ἐγελούσε, ἐνῶ ἀπὸ τὰ ὠραῖά της μάτια ἔτρεχαν δάκρυα...

— Ἀχ! μ' ἀγαπᾷς, ἀλήθεια;... μ' ἀγαπᾷς! — ἐφώναζε καὶ μ' ἐσφιγγε μὲ μιὰ δύναμι!

— Καλέ, τί τρελλή που εἶσαι! τῆς ἔλεγα ἐγώ. Δὲν κυττάζεις που λίγο ἔλειψες νὰ σκοτωθῇς...

— Καὶ νὰ σκοτώσω καὶ τὸν Πέτρο! — ἐπρόσθεσε ἐκείνη, καὶ ἔλαβεν ἀμέσως σοβαρὰν ἔκφρασιν τὸ εὐμετάβολον πρόσωπόν της.

Παρενέβη τότε ὁ κ. Ἀντωνίου: — Ἀφῆστέ τα τώρα!... Ὅ, τι ἔγινε, ἔγινε! Ἀς λείπουν αἱ συγκινήσεις, γὰρ νὰ μὴν... πᾶρα κανένα ξύλο!

Ἐγελάσαμεν ὅλοι μας μὲ τὸ γλυκο-ἀγριον φοβέρισμα τοῦ γείτονός μας, ὁ ὁποῖος ἐβγήκε τότε διὰ νὰ κυττάξῃ τί ἀπέγινε τὸ ἀμάξι. Ὁ κηπουρὸς τοῦ εἶχε ξεζεύξῃ τὸ ἄλογο, καὶ εἶχε σηκώσῃ τὸ ἀμάξι. Καρμμία ζημία δὲν εἶχε γίνῃ. Τὸ ἔξευξαν πάλιν, καὶ, ἀφοῦ ἀπεχαιρετήσαμεν τὴν καλὴν καὶ περιποιητικὴν κυρίαν Ἀντωνίου, ἐπεστρέψαμεν εἰς τὸν πύργον. Ἐμπρὸς ἐκάθησεν ὁ γείτονάς κρατῶν τὰ ἡνία, δίπλα τοῦ ἡ Φρόσω, καὶ εἰς τὸ ὀπίσω ἐδῶλιον ἐγὼ μὲ τὸν Πέτρον. Εἶχε διαρκῶς χαμηλωμένα τὰ μάτια ὁ Πέτρος, καὶ δὲν ἔβγαζε μιλία...

Κατὰ συμβολὴν τοῦ κ. Ἀντωνίου — συμβολὴν συνοδευομένη ἀπὸ τὰ ψευτοάγρια ἐκείνα φοβερίσματα ποῦ ἐσυνείθιζεν, — ἡ Φρόσω ἔπεσε στὸ κρεβάτι.

— Πρέπει νὰ ἡσυχάσῃ καὶ νὰ κοι-

μηθῇ, διὰ νὰ μὴν της ἔλθῃ κανένας πυρετός, καὶ τότε φέξῃ μου καὶ ἐγγύτησά! — εἶπεν ὁ γείτονός μας, καὶ ἔφυγε βιαστικῶς, πρὶν προφθίσωμεν νὰ τὸν εὐχαριστήσωμεν...

Εἰς τὸ δωμάτιον τῆς Φρόσως εἶχαν μαζευθῇ ὅλαι αἱ ὑπηρετρίαι καὶ οἱ ἄνθρωποι τοῦ κτήματος. Τοὺς ἀπεμάκρυνε ὅλους, καὶ ἐμείναμεν μόναι μὲ τὴν ἐξαδέλφη μου. Ἀπηγόρευσα μάλιστα εἰς τὰ μικρὰ παιδιὰ νὰ πλησιάσουν καθόλου.

— Θὰ μείνω μαζί σου, τῆς εἶπα, νὰ σου κάνω συντροφιά, ἀλλὰ ὑπὸ τὸν ὅρον νὰ μὴν ὀμιλῇς καθόλου. Νὰ προσπαθήσῃς νὰ κοιμηθῇς λιγάνι, καὶ... τὸ ἀπόγευμα, ἔχομε καιρὸ νὰ τα ποῦμε.

Τὴν ἐφίλησα, καὶ τὴν ἐσκέπασα μὲ τὸ λινὸ σινδόνι. Ἐπῆρα ἓνα βιβλίο καὶ ἐκάθησα κοντὰ στὸ παράθυρο. Ἡ Φρόσω μὲ ὑπῆκουσε, σὰν νὰ ἤμουν τουλάχιστον μῆτέρα της. Οὕτῃ ὠμίλησε, οὕτῃ ἐσάλευσε καθόλου. Τὴν εἶδα ποῦ ἔκλεισε τὰ μάτια της, καὶ φαίνεται ὅτι σιγὰ-σιγὰ τὴν ἐπῆρεν ὁ ὕπνος.

Ἐπέρασεν ὥρα ἀρκετή. Ἐγὼ ἐκρατοῦσα τὸ βιβλίο, ἀλλὰ δὲν κατώρθωσα νὰ διαβάσω οὔτε δύο γραμμὰς εἰς τὴν σειράν. Ἐσυλλογιζόμουν, ἐσυλλογιζόμουν, καὶ φαίνεται ὅτι τὸσον σοβαροὶ ἦσαν οἱ συλλογισμοί μου, ὥστε τὸ μικρὸ μου μυαλὸ ἐκάμθη ὑπὸ τὸ βάρος τῶν, ἐσκοτίσθη, καὶ — ἐντρέπομαι νὰ σας το πῶ — ἀπεκοιμήθην καὶ ἐγὼ...

Μ' ἐξύπνησαν τὰ γέλια τῆς Φρόσως: — Δέσποινα, Δέσποινα! Σ' ἐπίασα! χὰ! χὰ! χὰ! κοιμάσαι, αἱ; καὶ σύ;... Ὁραῖα μ' ἐφύλαγες! Ἄν ἤθελα τώρα νὰ κάμω καμμιά καινούρια τρέλλα, οὔτε εἶδισι θὰ ἔπαιρνες!

Καθὼς φαίνεται, τὸσον κομικὴν ἀδημονίαν ἔδειχνε τὸ πρόσωπόν μου, διότι συνελήφθη ἐπ' αὐτοζωφῶς ὡς ὡς π α ρ ο ὕ, ὥστε ἡ Φρόσω δὲν ἤμπορούσε νὰ σταματήσει τὰ γέλια της.

— Ἐλα δὴ, μοῦ εἶπεν ἐπὶ τέλους, ἔλα δὴ! κάθησε κοντὰ μου νὰ τα ποῦμε! Παράγγειλε ὅμως πρῶτα νὰ φέρουν τίποτε νὰ φάμε, γιατί πεινώ...

Ἐβγήκα εἰς τὸν διάδρομον νὰ ἰδῶ τὴν ὥραν εἰς τὸ μεγάλο ὥρολόγι τοῦ τοίχου. Ἐπλησίαζαν αἱ τέσσαρες! Πότε ἐπέρασε τὸ μεσημέρι, χωρὶς νὰ το καταλάβω διόλου;...

Παρήγγειλα νὰ μας φέρουν γάλα, καὶ ὅταν τὸ ἔφεραν, ἐπῆρα τὸ κάθισμά μου καὶ ἐκάθησα δίπλα στὸ προσκέφαλον τῆς Φρόσως...

— Ἀκουσε με, Δέσποινα, ἤρχισε νὰ μου λέγῃ ἐκείνη, ἀφοῦ ἤπια τὸ γάλα της, ἔχω νὰ σου πῶ καὶ πολὺ σπουδαῖον, μὰ παραπολὺ σπουδαῖον...

— Ἀς τὸ ἀκούσωμεν! εἶπα ἐγὼ καὶ ἀνεκάθησα εἰς τὴν καρέκλαν μου.

— Τὸ σπουδαῖον εἶνε, ἐξηκολούθησεν ἐκείνη, ὅτι εἶδα πλέον, καθαρὰ καὶ φα-

νερά, ἀπὸ τὴν σημερινὴν συμπεριφορὰν σου ὅτι ἐσὺ μ' ἀγαπᾷς εἰλικρινῶς, ὅτι με συμπαθεῖς πραγματικῶς μὲ τὴν καρδιά σου, καὶ ὅχι, ὅπως ἡ θεία Βαρβάρα διὰ τὰ γρήματά μου... Ὡς καὶ ὁ Πέτρος, μ' ὅλο τὸ μικρὸ του μυαλὸ, ἂν καὶ ἐδέχθη στὴν ἀρχὴ νὰ τοῦ δώσω μερικὰς λίρες, διὰ νὰ κάμῃ τὸν ἄρρωστον, μετενόησε ἔπειτα, καὶ ἐπέμεινε νὰ μού τας ἐπιστρέψῃ... Ναί, μοῦ τας ἔδωσε πίσω ὀλίγας στιγμὰς πρὶν ἀναποδογυρισθῇ τὸ ἀμάξι, καὶ μοῦ εἶπε ὅτι, ἂν της πάρω πίσω, θὰ με ἀγαπᾷ πὺς πολὺ... Αὐτὸ ἀποδεικνύει ὅτι εἴθε ὅλοι σας καλὰ παιδιὰ, μὲ ἀνατροφὴν ὅπως πρέπει καὶ μὲ εὐγενῆ αἰσθήματα, — ὅπως λένε τὰ βιβλία, καὶ ὅπως μοῦ ἔλεγε ἡ δασκάλισσά μου... Ἐγὼ ἔως τώρα δὲν εἶχα σχετισθῇ παρὰ μὲ χωριατόπουλα, καὶ δὲν ἤξευρα πῶς νὰ σας φερῶ διὰ ν' ἀποκτήσω τὴν ἀγάπην σας... Τώρα ὅμως, τώρα ἔμαθα πῶς νὰ σας ἀγαπῶ.

— Μὰ, — τὴν διέκοψα, — εἶνε περὶ τὸν νὰ κοπιᾷς καὶ νὰ μου λὲς αὐτὰ τὰ πράγματα, Φρόσω, ἀφοῦ γνωρίζεις πολὺ καλὰ ὅτι ἐγὼ σε ἀγαπῶ, καὶ θὰ σου γράφω τακτικὰ ἀπὸ τὴν Σπῆρον...

(Ἐπεται συνέχεια.)

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΔΙΑ ΝΑ ΜΗ ΦΑΝΗ ΑΓΕΝΗΣ

Ὁ βασιλεὺς Γεώργιος Δ' τῆς Ἀγγλίας, πρὶν ἀκόμη ἀνέλθῃ εἰς τὸν θρόνον, ἀγαποῦσε πολὺ τὰς διασκεδάσεις καὶ εἶδε συχνὰ γεύματα εἰς διαφόρους φίλους καὶ γνωρίμους του.

Μίαν φορὰν εἶχε καλεσμένον καὶ τὸν δραματικὸν ποιητὴν Γεώργιον Κάλμαν, τὸν νεώτερον.

Κατὰ τὰ ἐπιδόρπια, ὁ πρίγκιψ θέλων ν' ἀστείευθῇ, εἶπε:

— Εἶνε δύο Γεώργιοι νεώτεροι ἐδῶ, ἀλλὰ ἤθελα νὰ ἤξευρα ποῖος ἀπὸ τοὺς δύο εἶνε νεώτερος ἀπὸ τὸν ἄλλον.

— Ἀ! Ὑψηλότατε, ἀπήντησεν ἐτοιμότητα ὁ δραματικὸς ποιητὴς, ἐγὼ ποτὲ δὲν θὰ ἤμην τόσο ἀγενής ὥστε νὰ ἔλθω εἰς τὸν κόσμον πρὶν ἀπὸ τὴν Βασιλικὴν σας Ὑψηλότητα.

Μὲ αὐτὴν τὴν ἀπάντησιν, καὶ εὐγενέστατον φιλοφρόνημα ἔκαμεν ὁ Κόλμαν πρὸς τὸν πρίγκιπα, καὶ συγχρόνως ἐδήλωσεν ἐμφαντικώτατα ὅτι ἦτο νεώτερος τὴν ἡλικίαν ἀπὸ τὸν βασιλικὸν ἀμειβνὸν του

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΟ ΕΠΙΜΥΘΙΟΝ

Ἀγαπητοί μου,

Ἡκα... ἔχω ὀλίγον πονοκέφαλον... ἴσως καὶ ὀλίγον πυρετόν... Ἀχ, αὐταὶ αἱ ἀλλαγαὶ τοῦ καιροῦ! Ἀς καθήσω σήμερον εἰς τὸ σπῖτι, νὰ προφυλαχθῶ, ἀφοῦ ἔξω εἶνε τόση ὕγρασία. Ἀλλὰ πῶς νὰ περῶ τὴν ὥρα μου; Σῆς, ὅταν κακοδιαθετῇτε, ἔχετε τοὐλάχιστον τὴν Διάντα.

Ἡ Διάντα μού ἔχει δώσῃ καμμὶ δωδεκαρτὰ ἐπιστολὰς φίλων της, ἀπευθυνομένης πρὸς ἐμέ. Πρόκειται περὶ τοῦ ἐπιμυθίου, τὸ ὁποῖον τοῖς ἐξήγησα τὴν ἄλλην φορὰν. Τί νὰ ἐκατάλαβαν ἄρα γε ἀπὸ τὸ πρῶτόν μου; Οἱ δὲ ἐπιστολογράφοι: *Κίτρινο Ντόμινο*... *Δουκισσα τῶν Σαλῶρων*... *Παιδικὴ Χαρά*... *Αἰγὴ ἐν Ζόφῳ*... Καὶ τὰ λοιπὰ... Ἀ, μὲ θοὶ διασκεδάτω ὥρτια. Ἐμπρὸς! Θὰ κάμω καὶ ἐγὼ μίαν μικρὰν «Κυριακὴν», χωρὶς Ἀνανίας καὶ χωρὶς... ἐπεισόδιον.

Φαίνεται ὅτι δὲν εἶνε πολὺ εὐκλὸν πρᾶγμα νὰ εὐρίσκῃ κανεὶς ἐπιμύθια. Ἀποδείξεις, ὅτι μοῦ ἔγραψαν μόνον δώδεκα. Καὶ ἄλλη ἀπόδειξις, ὅτι οἱ περισσότεροι ἀπέτυχον, ὅπως π. χ. τὸ *Ἐρδοξορ Μεσολόγγιον*, ἓνα τόσο ἐξυπνον παιδί.

«Ἡ κακὴ ψυχὴ — γράφει, — θὰ καταιγὴ ἐντὸς ἀσχήμου σώματος καὶ προσώπου, ἐνῶ ἡ καλὴ καὶ ἀγαθὴ ἐντὸς ὠραίου καὶ συμπαθητικοῦ. Ἡ μάλλον: οἱ ἰσχυροὶ καὶ πλούσιοι ἔχουν πείρινην καρδίαν, ἐνῶ οἱ πτωχοὶ καὶ ἀδύνατοι πάντοτε καλὴν. Διὰ τοῦτο καὶ ἡ μικρὴ γάτα δὲν ἔκαμε κακόν, ἐνῶ ἡ μεγάλη ἔτρωγε τὰ περὰ τῶν πεταλούδων.»

Τὸ πρῶτον τὸ παραδέχομαι, μελονότι ἔχει καὶ αὐτὸ τὰς ἐξαιρέσεις του. (Πῶσαι ὠραῖαι ψυχὰι κατοικοῦν ἐντὸς σώματων ἀσχήμων! Δὲν πιστεύω δὲ νὰ ἦτο εὐμορφος ὁ Σωκράτης...) Τὸ δεύτερον δυσκολεύομαι νὰ το παραδεχθῶ, ἂν καὶ δὲν φαίνεται ὁλοκληρῶς παραλογισμός. Ἀλλὰ καὶ ἡ ἀλήθεια εἰς τὴν Μπεμπέκαν; Εἶνε πολὺ μικρὰ καὶ δὲν ἐννοεῖ ἀκόμη. «Ὁ μικρὸς μικρὰ τὰ θέλει ὅλα — ἐξηκολούθει ἡ *Παιδικὴ Χαρά*. — Τὸ λάθος εἶνε ἰδιόκον σὰς, κύριε Φαῖδον. Ἡ πεταλούδα ἔπρεπε νὰ εἶνε μικρὴ, τοσοῦτοι, σὰν τὴν Μπεμπέκα, καὶ τὸ παραμῦθι νὰ μὴν ἔχῃ πρόσωπα ἄγρια. Δὲν ὑπάρ-

ρεῖ κανεὶς νὰ ἐξαγάγῃ ἐν συμπίρασμα, μίαν σκέψιν, μίαν ἰδέαν. Ἀλλὰ τὸ ἐπιμύθιον εἶνε ἡ γενική, ἡ κεντρική, ἡ κυρία ἰδέα, αἱ θέλεις ὁ κρυμμένος πυρὴν ἐνὸς μύθου. Πρέπει λοιπὸν νὰ ἰδῇ κανεὶς ποῦ τείνουν, ποῦ συγκεντρώνονται ὅλαι αἱ λεπτομέρειαι, διὰ νὰ συλλάβῃ τὴν κεντρικὴν ἰδέαν, διὰ νὰ ἐξαγάγῃ τὸ ἐπιμύθιον.

Ἀρὰ γε ἐπέτυχε περισσότερον τὸ *Ταπεινὸ Γίασμι*; Ἀς ἰδῶμεν: «Ἡμεῖς οἱ μικρότεροι — γράφει, — δὲν πρέπει νὰ ἐνοχλῶμεν τοὺς μεγαλύτερους μας: ἀλλὰ νὰ φίνωμεν αὐτοὺς νὰ ἐνεργῶσι καὶ νὰ ὀμιλῶσιν ὅπως ἐπὶ θ. μ. οὔσι καὶ νὰ μὴ λέγωμεν τὰ ἐναντία τούτων, διότι ἐκεῖνοι γνωρίζουσι περισσότερα ἀπὸ ἡμᾶς.»

Ἐ, αὐτὸ τὸ ἐπιμύθιον δὲν εἶνε ὅλως διόλου ἀποτυχία. Τὸ *Ταπεινὸ Γίασμι* ἐπλησίασεν, ἀνεῦρε μίαν ἰδέαν, ἡ ὁποία ὅπως δῆποτε ἐπικρατεῖ εἰς τὸ παρμῦθι μου. Ναί! ἀλλὰ ἡ ἰδέα αὕτη εἶνε πολὺ γενική, πολὺ ἀόριστος. Τὸ *Ταπεινὸ Γίασμι* ἔπρεπε νὰ τὴν ὀρίσῃ, νὰ τὴν εἰδικεύσῃ περισσότερον. Καὶ θὰ το ἔκαμεν, ἂν ἐπρόκειτο καὶ εἰς μερικὰς ἄλλας λεπτομέρειας τοῦ παραμυθίου, τὰς ὁποίας δὲν ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν του.

Τὰ ἰδία εἰμυθῶ νὰ εἶπω καὶ διὰ τὸ ἀτελὲς ἐπιμύθιον τοῦ *Μαύρου Ἀετοῦ*, ὁ ὁποῖος γράφει: «Ἡ ἰσχυρογνώμοσύνη εἶνε ρεῦμα ἰσχυρότατον, τοῦ ὁποῦ ἂν τις ἀποπειραθῇ νὰ φράξῃ καὶ νὰ ἐμποδίσῃ, τὸν ροῦν, θὰ το κάμῃ νὰ ἐκχειλίσῃ καὶ νὰ ἐπιφέρῃ καταστροφὰς πολὺ μεγαλητέρας ἐκείνων, τὰς ὁποίας θὰ ἐπιφέρῃ παρασύρον πᾶν ὅτι τύχῃ πρὸ αὐτοῦ, καὶ συνήθως καλὸν καὶ ὠραῖον.»

Ἀρα, κατὰ τὸν *Μαῦρον Ἀετὸν*, πρέπει νὰ ὑποχωρῇ κανεὶς εἰς τοὺς ἰσχυρογνώμονας, ὅπως ὑποχωροῦσα ἐγὼ εἰς τὴν Μπεμπέκαν. Μάρτυς μου ὁ Θεὸς ὅτι δὲν ἔχω αὐτὴν τὴν γνώμην! Ὑπερῶς εἰς τὴν ἀρχὴν, ἀλλ' εἰς τὸ τέλος διέκοψα ἀποτόμως τὸ παρμῦθι διὰ νὰ μὴν ὑποχωρήσω. Ἰδοὺ μία σημαντικὴ λεπτομέρεια, ἡ ὁποία ἀνατρέπει τὸ ἐπιμύθιον τοῦ *Μαύρου Ἀετοῦ*, καὶ μὰς φέρει εἰς τὸ ἐπιμύθιον τῆς *Παιδικῆς Χαρᾶς*, ὅπως τὸ ἐναντίον. Κατ' αὐτὴν, «ἡ ἰσχυρογνώμοσύνη εἶνε ἐλάττωμα τῆς παιδικῆς ἡλικίας καὶ πρέπει νὰ προσέχη τις ὅπως μὴ τὸ αὐξάνῃ διὰ τῶν ὑποχωρήσεων.» Ἀλλὰ πῶς νὰ νῦνιστῇ κανεὶς εἰς τὴν Μπεμπέκαν; Εἶνε πολὺ μικρὰ καὶ δὲν ἐννοεῖ ἀκόμη. «Ὁ μικρὸς μικρὰ τὰ θέλει ὅλα — ἐξηκολούθει ἡ *Παιδικὴ Χαρά*. — Τὸ λάθος εἶνε ἰδιόκον σὰς, κύριε Φαῖδον. Ἡ πεταλούδα ἔπρεπε νὰ εἶνε μικρὴ, τοσοῦτοι, σὰν τὴν Μπεμπέκα, καὶ τὸ παραμῦθι νὰ μὴν ἔχῃ πρόσωπα ἄγρια. Δὲν ὑπάρ-

χει ἄρα γε παραμῦθι χωρὶς κακίαις; » Νὰ τα μὰς! μὲ μαλῶνουν κηδὼν! Μὰ ἐγὼ εἶπα μεγάλη πεταλούδα; Ἡ ἰδία ἡ Μπεμπέκα δὲν τὴν ἐγύρῃ μετὰ γάλην; Ἀ, φιλότατη *Παιδικὴ Χαρά*, δὲν ἐνθυμεῖται καλὰ, καὶ μὲ μαλῶνεις ἄδικα. Δὲν εἶδες λοιπὸν πόσας ὑποχωρήσεις ἔκαμε εἰς τὴν χαριτωμένην ἰδιοτροπίαν τῆς κόρης μου, ὥς νὰ χάσω τὴν ὑπομονήν; Καὶ τί θὰ πῆς ἂν μάθης ὅτι διέκοψα τὴν ἐπιστολήν μου, διὰ νὰ ὑπάγῃ νὰ τὴν φιλήσω, κατὰ τὴν παραγγέλιάν σου;

Ἐπιστρέφω... Τί; τί; Καὶ ἄλλο μάλωμα μὲ περιμένει; Μάλιστα, ἀπὸ τὴν *Δουκισσὰν τῶν Σαλῶρων*. Καὶ δικτὶ; Ἀκριβῶς διὰ τὸ ἐναντίον. Διότι, λέγει, παρκαχθεῖν τὴν Μπεμπέκαν, τῆς κάμω τὰ γούστὰ της, καὶ θὰ τὴν χαλάσω. Ἀκούς ἐκεῖ νὰ τὴν ἀποκοιμίζω μὲ παραμῦθια! «Ἐγὼ, κύριε Φαῖδον — ἐξηκολούθει ἡ *Δουκισσὰ τῶν Σαλῶρων*, — ἂν ἤμουν στὴ θέσιν σας καὶ ἡ Μπεμπέκα μού ζητοῦσε «τὸ παμῦθι... τὴν πεταλούδα», θὰ τῆς ἔλεγα: σῶπα, κακοκόριτσο! κοιμήσου, γρήγορα! Καὶ θὰ ἐπεσφράζιχα τοὺς λόγους μου μὲ δύο μπατσιτίσες... Νὰ ἐβλέπατε τότε τί ἦσυχ καὶ θὰ κοιμώταν; Ἡ Μπεμπέκα μου... Ἀ, κύριε Φαῖδον, κάμντε ἄσχημα, πολὺ ἄσχημα!»

Καλὲ ἀκούσατε σῆς ποτὲ σας ἐπιμύθιον... μάλωμα; Ὅριστε τώρα, ποῦ εἶνε ἀνάγκη καὶ νὰπολογηθῶ... Νὰ διαβεβαιώσω λοιπὸν τὴν *Δουκισσὰν τῶν Σαλῶρων* ὅτι εἶμαι πολὺ αὐστηρὸς πᾶς, ὅτι δὲν ὑποχωρῶ παρὰ ὅταν πρέπει, καὶ ὅτι συχνὰ ἡ κυρία Μπεμπέκα κλαίει, διότι δὲν τῆς κάμω τὸ γούστο της; Ἀλλὰ... σιγὰ νὰ μὴ τ' ἀκούσῃ ἡ *Παιδικὴ Χαρά*, καὶ τί θὰ γίνῃ! Ἀ, μ' αὐτὸ δὲν ὑποφέρεται! Νὰ, μοῦ πέρασε καὶ ὁ πονοκέφαλος καὶ ὁ πυρετός. Μήπως ἡ φύρακα ἐνεργεῖ ὡς κινῶν; Ἀδιόφορον. Ἐγὼ καλὰ καὶ θὰ ἐξέλθω. Διὰ τοῦτο λοιπὸν τὴν ἐπιστολήν μου καὶ ἡ συνέχεια εἰς τὸ ἐπόμενον.

Σὰς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΥΓΙΕΙΝΑ ΠΑΡΑΓΓΕΛΜΑΤΑ

* Τὰ παιδιὰ πρέπει νὰ κοιμῶνται ὅσον θέλουν. Ἡ ἀναιμία, ἡ πτωχία τοῦ αἵματος καὶ ἡ νευροπάθεια προέρχονται πολλάκις ἀπὸ ἀνεπάρκειαν ὕπνου.

* Κατὰ μέσον ὅρον, παιδιὰ φοιτῶντα εἰς τὸ σχολεῖον πρέπει νὰ κοιμῶνται: τὰ μὲν τετραετῇ, 12 ὥρας τὸ ἡμερο-νύκτιον· τὰ δὲ ἐπταετῇ, 11 ὥρας· τὰ ἐννέαετῇ, 10· τὰ ἀπὸ δώδεκα μέχρι δεκαεσσάρων ἐτῶν, 9 ὥς 10 ὥρας· καὶ τὰ ἀπὸ δεκαεσσάρων μέχρις εἰκοσιενῶς ἐτῶν, 8 ὥς 9 ὥρας.

(Ἐκ τῆς «Ἐφημερίδος τῆς Ὑγείας».)

Ο ΦΩΝΟΓΡΑΦΟΣ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'.

Ο κύριος Περικλής είχε πολύ σκονδαλιάρης. Αιώνιως κάμνει αταξίες. Άδύνατον είναι να στρώση! — όπως λέγει ο πατέρας του, ο κύριος Λουκάς, ο οποίος όμως έχει στρώση δρόμους και σιδηροδρόμους ως μηχανικός της Κυβερνήσεως.

Και ετοιμάζεται να φύγει για ταξίδι ο κ. Λουκάς. Τον στέλλει η Κυβέρνησις να επιθεωρήση ένα καινούργιο γεφύρι του σιδηροδρόμου της Λαρίσης. Πρέπει να φύγει στη στιγμή.

Και γι' αυτό τον βλέπετε πού γεμίζει την βαλίτσα του με υποκάμισα, με κάλτσες, με κολλάρια και λαιμοδέτες. Βάζει και ένα ζευγάρι στιβάλια με καρφιά αποκάτω. Βάζει τέλος πάντων ό,τι χρειάζεται ένας άνθρωπος πού πηγαίνει να επιθεωρήση ένα γεφύρι...

Η κυρία Λουκά στέκεται κοντά και τον κυττάζει, χωρίς να εγγίξη τίποτε διότι ο κύριος Λουκάς είναι άνθρωπος πολύ τακτικός και πολύ ιδιότροπος. Δεν έννοει κανέναν να τον βοηθήσει στην ετοιμασία του, διὰ να μὴν τον κάμει, — λέει, — και ξεχάσει τίποτε!

— Γαρουφαλιά! Γαρουφαλιά! — φωνάζει η κυρία Λουκά με φιλή-φιλή και διαπεραστική φωνή.

Τρέχει κ' έρχεται η Γαρουφαλιά, η καμαριέρα του σπιτιού. Έχει μία μύτη περίεργη, μὰ πολύ περίεργη! — «Παντού έννοεις να χώνης τη μύτη σου!» — της λέγει κάποτε ο άρεντινός της. Και τὰ μαλλιά της είναι όλο σαν ακένιυτα, μ'όλο πού τα κτενίζει κάθε πρωί.

Έρχεται και γιὰ σὲν χίχισα. Κυττάει με περιέργεια την βαλίτσα.

— Έλα λοιπόν, κουνήσου! της λέγει η κυρία Λουκά. Φέρε από τη ντουλάπα της κρεβατοκάμαρας το ψηλό καπέλλο του κυρίου!

Η Γαρουφαλιά άναστηλώνει τους ώμους της. Πάντα τους άναστηλώνει άμα την διατάξουν τίποτε. Δεν καταλαβαίνει τί το θέλει ο κύριος τὸ ψηλό καπέλλο του, άρῶ πηγαίνει σὲ ταξίδι. Μήπως θὰ γίνη χορός επάνω στο γεφύρι; ...

— Ούφ! άνήτη! Παντού θέλεις να

• Τρέχει κ' έρχεται η Γαρουφαλιά. »

χώνης τη μύτη σου! Κάμε γρήγορα ό,τι σου λένε!

Και η Γαρουφαλιά τρέχει άμέσως να φέρη τὸ καπέλλο.

Και ο κύριος Περικλής; — Θα έρωτήσετε.

Ο κύριος Περικλής δεν φαίνεται πουθενά. Έχει όμως μία χαρά, — και τί χαρά! — πού φεύγει ο μπαμπάς του για ταξίδι. Άμα είναι ο μπαμπάς στο σπίτι, ούτε αταξίες ούτε τίποτε. Άμα

φεύγει όμως, ο κύριος Περικλής κάμνει τα δικά του. Την μαμμά του, δεν την φοβάται καθόλου. Της έχει πάρη τον άέρα. Ούτε την άκούει, ο κατεργάρικος ούτε την υπακούει.

Γι' αυτό δεν βλέπει την ώρα πότε να φύγει ο μπαμπάς του, και κάθεται στο δωμάτιό του, και κάμνει πώς μελετᾷ τάχα τὸ μάθημά του...

(Έπεται συνέχεια)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΟΙ ΑΡΙΣΤΕΙΣ ΤΑΞΙΔΕΥΟΥΝ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΥΠΟ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ' (Συνέχεια)

— Και προτιμάτε να ταξιδεύετε με τὰ πανιά ή με τὸν άτμόν; — ήρώτησεν ο Νίλς Χάρμπε τον Ούιλ Μίτζ.

— Προτιμῶ τὰ πανιά, και πολύ μάλιστα, άπήντησεν ούτος. Τὰ μεγάλα ταξείδια με τὰ ιστιοφόρα σὲ κάμνουν περισσότερο θαλασσινόν, και εκτός τούτου, είναι τόσο γρήγορα όσον και τὰ άλλα... Και έπειτα, δεν ταξιδεύει κανείς μέσα στους καπνούς και τὲς μουντζούρες τῶν καρβούνων και δεν υπάρχει πρᾶγμα μεγαλοπρεπέστερον παρὰ τὸ καράβι τὸ σκεπασμένο με πανιά, πού παίρνει δεκαπέντε ἔως δεκαῆς μίλια την ὥραν!

— Το πιστεύω! τὸ πιστεύω! — διέκοψεν ο Τωνῆς Ρενώ, ο οποίος διέσχισε κι' όλας με την φαντασίαν του όλας τὰς θαλάσσας του κόσμου. Και σὲ ποῖο καράβι θα ἐπιβαθθῇτε τώρα;

— Στην «Ελίαν Ουάδεν» του λιμένος τῆς Λίβερπουλ, σ' ένα θαυμάσιο καράβι χαλυβδινό με τέσσερα κατάρτια, καράβι τριῶν χιλιάδων όκτακοσίων τόνων, τὸ όποῖον επέστρεψεν έσχάτως από την Νέαν Κεληδονίαν με φορτίον νίκελ.

— Και τί θα φορτώσῃ από την Άγγλιαν; ... ήρώτησεν ο Τζών Χόδαρτ.

— Γιαάνθρωκας διὰ τὸν Άγιον Φραγκίσκον τῆς Καλιφορνίας, άπήντησεν ο Ούιλ Μίτζ και γνωρίζω μάλιστα ότι ένχυλώθη διὰ την επιστροφήν να φέρη, σιτάρι τῆς Αμερικῆς εἰς τὸ Δουβλίον.

— Πόσον θα διηρλέσῃ αὐτὸ τὸ ταξίδι; ... ήρώτησε πάλιν ο Μάγνος Άνδερς.

— Ένδεκα ἔως δώδεκα μῆνες περίπου.

— Άχ! άνέκραξεν ο Τωνῆς Ρενώ, τέτοια ταξείδια ήθελα εγὼ να κάμω! Ένα χρόνο, και να μὴ βλέπω παρὰ οὐρανὸ και θάλασσα!... Στην Άτλαντικόν, στην Νότιον θάλασσαν, στον Ειρηνικόν! Πᾶς από τὸ άκρωτήριον Χόρν και γυρίζεις από την Εὐέλπιδά Άκραν! Κάνεις σχεδὸν τὸν γύρο του κόσμου!...

— Ε! μικρὲ μου κύριε, άπήντησε μεδιῶν ο Ούιλ Μίτζ, σὰς όρέσει, βλέπω, ή ποντοπλοία...

— Βέβαια... και μάλιστα να ταξιδεύω ὡς ναυτικός εγὼ, και ὄχι ὡς ἐπιβάτης!

— Λαμπρά!... ἔχετε, φαίνεται, κλίσιν στην θάλασσαν.

— Ο Μάγνος Άνδερς και αὐτός, έδεδίχασε γελῶν ο Νίλς Χάρμπε, έχουν τόσην κλίσιν, ὥστε ἂν τους άκούει κανείς, έπρεπε αὐτοὶ να κυβερνοῦν τὸ καράβι και να κρατοῦν διαρκῶς τὸ τιμόνι!

— Δυστυχῶς, παρετήρησεν ο Λουδοβίκος Κλωδιών, ο Μάγνος και ο Τωνῆς είναι μεγάλοι πιᾶ, ὥστε να καταταχθοῦν εἰς τὸ ναυτικόν...

— Τὸ λές, σὰν να εἴμεθα ἐξήντα ἑτῶν!... διέκοψεν ο Τωνῆς Ρενώ.

— Όχι... ὅλλα εἴμεθα εἴκοσι περίπου... ὡμολόγησεν ο νεαρὸς Σουηδός, και ἴσως είναι πολὺ ἄργα διὰ ν' αρχίσωμεν τὸ ναυτικὸν στάδιον...

— Ποῖος ξέρει; ... άπήντησεν ο Ούιλ Μίτζ. Εἰσθε τολμηροί, ζωηροί, εύκλινθοί, και με αὐτὰς τὰς ἀρετὰς γρήγορα γίνεται κανείς καλὸς ναυτικός... Προτιμώτερον έννοεῖται εἶνε ν' αρχίσῃ νέος... ἂν και διὰ τὸ ἐμπορικὸν ναυτικὸν δεν ὑπάρχει ὅριον ήλικίας κανονισμένον.

— Τέλος πάντων, εἶπεν ο Λουδοβίκος Κλωδιών, ἔχουν καιρὸν να το ά-

πορασίσουν, άμα τελειώσουν τὰς σπουδὰς των εἰς την Άντιλιανήν Σχολήν.

— Και όποιος τελειώνει την Άντιλιανήν Σχολήν, εἶπε τελευταῖος ο Τωνῆς, είναι ικανὸς δι' ὅλα τὰ στάδια... Δεν είναι ἔτσι, κύριε Πάττερσων;

Εἶχεν εμφανισθῇ εκείνην την στιγμήν ο Μέντωρ. Εφαίνετο ἄπως συλλογισμένος. Ἴσως να κατεγίνετο με τὸν ελληνικὸν στίχον του Τωῆ Ρενώ, τὸν όποῖον δεν ήξευρε πὼς να ἐρμηνεύσῃ. Δεν εἶπεν όμως τίποτε, και ο Τωνῆς τὸν εκύταξε μεν ὑπερηφάνως, ἄλλα δεν του ἔκαμε κανένα ὑπαινιγμόν. Μόλις ἔμαθεν ο κ. Πάττερσων τί ήτο τὸ θέμα τῆς συζητήσεως των, ἐτάχθη άμέσως με τὸ μέρος του νεαροῦ μαθητοῦ, ὅστις ἔκρατοῦσε τόσον ὑψηλὰ την σημαίαν τῆς Σχολῆς. Νά τον άκούατε μάλιστα, τὸν ἄξιον αὐτὸν ἄνθρωπον!... Εφερε τὸν ἑαυτὸν του ὡς παράδειγμα. Ἦτο ο οἱ κονόμος τῆς Σχολῆς, δηλαδὴ ἄνθρωπος ὅλως διόλου ξένος πρὸς την θάλασσαν και τὰς ναυτικὰς γνώσεις... Δεν εἶχε ταξιδεύσῃ ποτέ του διὰ μέσου τῶν ὠκεανῶν, οὔτε καν στὸν ὕπνο του... Από πλοῖα δεν ἐγνώριζε τίποτε ἄλλο, παρὰ μόνον ότι τα ἔδλεπεν εἰς τὸ Λονδίον να πηγαινοέρχωνται εἰς τὸν Τάμεσιν ποταμόν... Και ὅμως, μόνον και μόνον διότι ανήκεν εἰς τὸ διοικητικὸν προσωπικὸν του περιήμου εκείνου εκπαιδευτικοῦ ιδρύματος ήδυνήθη ν' αντιμετώπισῃ την ὀργήν του Ποσειδῶνος... Βεβαίως, εἰς την αρχήν, ἐπὶ μερικὰς ήμέρας τὸ κομποανέδασμα...

— Σκαμπανέδασμα, — του ἐσφύριξε ο Τωνῆς Ρενώ.

— Α! ναί... τὸ σκαμπανέδασμα, ἐξηκολούθησεν ο κ. Πάττερσων, καθὼς κοῖ τὸ παρακυλινδῆμα... Ἄ! ναί!... τὸ παρακύλισμα, μ' ἔκαμαν να ὑποφέρω, ὡς φέρεται... Ἄλλα τώρα; Μὴ δεν εἶμαι θεωρακισμένος ἐναντίον τῆς ναυτίας; Μὴ δεν ἔχω ναυτικὸν τὸν πόδα;... Εἶμαι τώρα εἰς θέσιν ν' αποφθῶ δι' αὐτὰ τὰ ζητήματα, διότι, ἔπως λέγει ή παροιμία, ὁ παθὼν είναι και ἱατρός.

— Ο «παθὸς-γιατρός!» — διώρθωσεν ο ἀδιόρθωτος Τωνῆς.

— Μάλιστα! Αὐτὸ ακριβῶς... Και δεν ἔχω μεν καρμίαν διαθέσιν να παλαίσω πρὸς τὰς θυέλλας, τοὺς κυκλῶνας και τοὺς θαλασσοστρόβιλους, να γίνω τὸ πρίγκις τῆς τρικυμίας και του σάλου, ἄλλα τούλάχιστον θὰ τα αντιμετώπισω ὅλα χωρὶς να ὠχριάσω, χωρὶς θὰ δειλιάσω.

— Σὰς συγχάριζω, κύριε Πάττερσων, άπήντησεν ο Ούιλ Μίτζ. Ἄλλως τε, μεταξύ μας, καλλίτερα να μὴν κάμειτε τὸ πείραμα... Εἶδα εγὼ πολλοὺς γενναίους να τοὺς πιάνη τραμάρι, όταν ἔδλεπαν ότι δεν εἶχαν καρμίαν δύναμιν ἐναντίον τῆς τρικυμίας...

— Ό! εἶπεν ο κ. Πάττερσων, αὐτό που λέγω, δεν το λέγω διὰ να προκαλέσω την ματίαν τῶν στοιχείων! Ἐρρέτω ή τοιαύτη ιδέα! — ή ἀνάρμοστος πρὸς ἄνθρωπον σωφρονεῦντα και φέρντα την εὐθύνην τῶσων ψυχῶν, τῶσων νεαρῶν ψυχῶν, συναισθανόμενον δὲ τὸ βάρος τῆς εὐθύνης του!... Ἄλλως τε, κύριε, ἐλπίζω, ότι δεν ὑπάρχει κανείς τοιοῦτος φόβος...

— Τὸ ἐλπίζω κ' εγὼ, κύριε Πάττερσων. Αὐτὴν την ἐποχήν, αἱ κακοκαιρίαι είναι πολὺ σπάνιαι εἰς τὸ μέρος τοῦτου του Ἀτλαντικοῦ. Ἄλλα ή καταιγίς, τὸ μπουρίνι, ἔρχεται ἐνίοτε, χωρὶς να το περιμένη κανείς, και δεν εἰσφέρει κανείς οὔτε τί θα εἶνε αὐτή ή καταιγίς, οὔτε πόσον θα διηρλέσῃ... Τὸν Σεπτέμβριον, συχνὰ συμβαίνουν καταιγίδες, και εὐχόμαι να μὴν το γυρίσουν σὲ φουρτούνες! — ὅπως λέγομεν ἡμεῖς οἱ ναυτικοί.

— Κ' ἐμεῖς το εὐχόμεθα, άπήντησεν ο Νίλς Χάρμπε. Ἄν και ἐν περιπτώσει κακοκαιρίας, δυνάμεθα να ἔχωμεν πᾶσαν ἐμπιστοσύνην εἰς τὴν κυβερνήτην μας... Εἶνε ναυτικὸς πρῶτης τάξεως...

— Μάλιστα, διέκοψεν ο Ούιλ Μίτζ, ήκουσα διὰ τὸν πλοίαρχον Πάξιων μεγάλους ἐπαίνους, όταν ἤμουν εἰς την Ἀγγλίαν.

— Και δικαίους ἐπαίνους, ἐπρόσθεσεν ο Ουμβέρτος Πέρκις.

— Και τὸ πλήρωμά του, ήρώτησεν ο Ούιλ Μίτζ, τὸ εἶδατε εἰς τὸ ἔργον;...

— Ο Τζών Κάρπεντερ φαίνεται ναύκληρος πολὺ ἔμπειρος, άπήντησεν ο Νίλς Χάρμπε, και οἱ καὶ νῦναι γνωρίζουν καλὰ την δουλειά των.

— Δεν φαίνονται ἐμιλητικοί... παρετήρησεν ο Ούιλ Μίτζ.

— Πραγματικῶς, ἄλλα ή διαγωγή των εἶνε ἀρίστη, άπήντησεν ο Μάγνος Άνδερς. Και έπειτα, ή πειθαρχία εἶνε αὐτῇρα ἐδῶ... ο πλοίαρχος Πάξιων δεν άφίνει κανένα ναύτην να ἐξελθῇ εἰς την ξηράν... Όχι! διὰ τίποτε δεν ήμπορεῖ κανείς να τοὺς κατηγορήσῃ...

— Τὸν τὸ καλλίτερον, εἶπεν ο Ούιλ Μίτζ.

— Και ἡμεῖς δεν ζητοῦμεν τίποτε ἄλλο, ἐπρόσθεσεν ο Λουδοβίκος Κλωδιών, παρὰ να τελειώσῃ τὸ ταξίδι ὅπως ήρχισε και ἐξακολουθεῖ ἔως σήμερον.

«Σὰς όρέσει, βλέπω, ή ποντοπλοία...» (σελ. 316, στ. γ'.)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'.

ΕΡΧΕΤΑΙ Η ΝΥΚΤΑ

Με αὐτὰ και με αὐτὰ ἐπέρασε ή πρώτη πρωία του ταξιδίου τῆς επιστροφῆς. Η ζωή μέσα στο πλοῖον εἰσέρχετο εἰς την κανονικὴν μονοτονίαν της, την όποίαν μόνον τὰ ἀπρόοπτα τῆς θαλάσσης ὤπῃρχε φόβος να διηκόψουν. Ἄλλα και αὐτὰ εἶνε πολὺ σπάνια, όταν ο καιρὸς εἶνε καλὸς και εὐεαίχος ο άνεμος, ὡς συνήθως, τὸ πρόγνυσμα παρετέθη

είς την αΐθουσαν τῆς πρύμνης, ὅπου συνηθροίζοντο οἱ ἐπιβάται με πρωτοκάθεδρον τὸν κ. Πάττερσων. Καὶ ὡς συνήθως ἐπίσης, ὁ Χάρρης Μάρκελ ἔφαγεν εἰς τὸ δωμάτιόν του.

Αὐτὸ ἐξέπληξεν ὡς ἐξήκοοτε τὸν Οὐίλ Μίτζ, διότι τὸ ἔθιμον ἐβάλλει νὰ συντρώγῃ ὁ κυβερνήτης τῶν ἐμπορικῶν σκαφῶν με τοὺς ἐπιβάτας του εἰς τὴν αΐθουσαν.

Μετὰ τὸ πρόγευμα, ὁ Οὐίλ Μίτζ ἀνέβη εἰς τὸ κατάστρωμα με τοὺς νεορροῦς ἀριστοεῖς, οἱ ὅποιοι τῷ ἐδείκνυναν τόσην φιλιαν. Καὶ τὸ ἀπόγευμα ἐκεῖνο, δὲν ἐστενοχωρήθησαν καθόλου. Ὁ ἄνεμος ἦτο μέτριος. ἡ ταχύτης ὄχι μεγάλη. Ἐρριψάν λοιπὸν τὰς συρτὲς ἀπὸ τοῦ ὕψους τοῦ ἐπισέγου, καὶ οἱ ἐπιβάται διεσκέδασαν με τὸ ψάρευμα, τὸ ὅποτον ἀπέδωκε καρποφόρον. Τὸς ἐδοθήθησαν μάλιστα ὁ Οὐίλ Μίτζ, που ἦτο ἀληθινὸς ψαρεὺς καὶ πολὺ ἐπιτήδειος.

Ὅλα τὰ ἤξευρεν αὐτὸς ὁ νέος, ὅσα ἐσχετίζοντο με τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ναυτικού, καὶ ἦτο προικισμένος με ἐπιτηδεύματα καὶ εὐφυΐαν, τὴν ὅποιαν ἀντελήφθησαν ἐγγλίστως ὁ Χάρρης Μίρκελ καὶ ὁ νύκκληρος.

Τὸ ψάρευμα διήρκεσεν ἀρκετὰς ὥρας. Ἐπίασαν ἐξαίρετα γουφάρια ἔπιασαν καὶ ἓνα ἀπὸ ἐκείνους τοὺς μεγάλους ἀντακαίους, τῶν ὁποίων αἱ θήλειαι, ζυγίζουσαι ἕως δικοσίας λίτρας, ἔχουν ἐκάστη ἐν ἑκατομύριον αὐγὰ. Αἱ συρτὲς ἀνέβασαν καὶ πολλοὺς βακαλάους, ἀπὸ ἐκείνους ποὺ ἀκολουθοῦν τὰ πλοῖα κατὰ πολυάριθμα στίφη, ἀνέβασαν καὶ μικροὺς ξιφίαις, καθὼς καὶ μερικοὺς γυνώτες, οἱ ὅποιοι ὁμοιάζουν με χέλια καὶ συγάζουν κατὰ προτίμησιν τὰ παρὰ τὴν Ἀμερικὴν.

Ὁ κ. Ὁράτιος Πάττερσων, πρὶν προφθάσῃ ὁ Οὐίλ Μίτζ νὰ τιν συγκατάθεσιν, ἔκαμε τὴν ἀφροσύνην νὰ πιάσῃ με τὰ δύο του χέρια ἓνα ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ χέλια, ἀλλὰ μία ἡλεκτρικὴ ἐκκένωσις τὸν ἐστειλε νὰ κυλισθῇ ἕως τὴν πυξιδόνην.

Ἐννε ἐπικίνδυνον νὰ ἐγγίξῃ κανεὶς αὐτὰ τὰ ψάρια... τῷ εἶπε τότε ὁ Οὐίλ Μίτζ.

Τὸ βλέπω... ἂν καὶ πολὺ ἄργα, ἀπήντησεν ὁ κ. Πάττερσων, ἐνῶ ἔτριβε τὸ χέρι του ποὺ εἶχε μουδιάσῃ ἕως ἐπάνω ἀπὸ τὸν ἡλεκτρικὸν κλονισμόν.

Καὶ ὅμως, παρετήρησεν ὁ Τωνή, Ρενώ, λέγοντι ὅτι αὐταὶ αἱ ἡλεκτρικαὶ ἐκκένωσεις ὠφελοῦν θαυμαστικῶς ὅσους ἔχουν ρευματισμούς...

Πᾶσι καλά, τότε... διότι εἶμαι ρευματικὸς εἰδου συγχευρίας ἀνθρώπος, καὶ τώρα εἶμαι ἱατρικὸς πλεον ἕως ὅτου πᾶσαν!

(Ἐπεται συνέχεια)

N. ΠΟΡΙΩΤΗΣ

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ 84ου ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Προκηρυχθέντος τὴν 10᾽ Ἰανουαρίου 1904, πρὸς εὑρεσιν τῶν λύσεων τῶν ἐν τοῖς φυλλαδίοις Ἰανουαρίου, Φεβρουαρίου, Μαρτίου καὶ Ἀπριλίου Ε. Ε. δημιοσιευθεῖσων 195 Πνευματικῶν Ἀσκήσεων.

Ὁ μετὰ τὸ ὄνομα ἀριθμὸς δηλοῖ πόσας ὁρθὰς λύσεις ἀπέστειλεν ἕκαστος ἐμπροθέσμως ὁ δὲ ἐντὸς τῆς παρενθέσεως ἀριθμὸς, ὁ συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Ε, δηλοῖ τὸ ποσὸν τῶν ἀποτεμομένων ἐκάστῳ Εὐσήμων.

ΑΝΩΤΕΡΑ ΤΑΞΕΙΣ (16 ἐτῶν καὶ ἄνω)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Κόκκινον Κρίνον, 170 [8Ε]. — (Ὁ Πολικὸς Ἀστὴρ, με λύσεις 183 [9Ε], καὶ τὸ Δάσος Φοινίκων με λύσεις 173 [8Ε] τίθενται ἐκτὸς Διαγωνισμοῦ, ὡς τυχόντες ἤδη Ἀ' Βραβεῖον, ὁ μὲν εἰς τὸν 80ὸν, ὁ δὲ εἰς τὸν 77ον Διαγωνισμὸν.)

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Βοσκοπούλα τοῦ Μικροῦ Αἰῶνος, 161 [8Ε]. — Ἀσπίς τῆς Ἀθηνᾶς, 154 [7Ε]. — (Ὁ Ἀπόγονος τοῦ Νέστορος, με λύσεις 165 [8Ε], τίθεται ἐκτὸς Διαγωνισμοῦ, ὡς τυχὼν Β' Βραβεῖον εἰς τὸν 81ον Διαγωνισμὸν.)

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Κουκουναροθεμῖνος, 129 [6Ε]. — Πυρεσιπώλης, 121 [6Ε]. — Γεωργίος Σ. Πολυλάς, 120 [6Ε]. — (Τὸ Ταπεινὸν Γίασμι, με λύσεις 140 [7Ε], ἡ Ἀθήα Καρδία, 139 [6Ε], καὶ ἡ Ζαπτις, 129 [6Ε], τίθενται ἐκτὸς Διαγωνισμοῦ, ὡς τυχόντες ἤδη Γ' Βραβεῖον εἰς τὸν 80ὸν, 77ον καὶ 49ον Διαγωνισμὸν.)

ΕΠΑΙΝΟΣ: Νεαρὸς Ποδοποιός, 111 [5Ε]. — Πεπρωμένον, 109 [5Ε]. — Ἀδρα τοῦ Πηλίου, 97 [4Ε]. — Κρόταλος, 82 [4Ε]. — Φίλη τῶν Καλῶν, 78 [3Ε]. — Ναυτοπούλα τοῦ Μεσολογγίου, 68 [3Ε]. — Ἐκάτη 62 [3Ε].

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Λέων τῆς Χαριωνείας, 51 [2Ε]. — Θαλάσσιος Ἀστὴρ, 39 [Ε]. — Ναυσιπᾶ, 31 [Ε].

ΜΕΣΑΙΑ ΤΑΞΕΙΣ (12 ἐτῶν, 15 ἐτῶν)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ἡλεκτρικὸς Σπινθὴρ, 183 [9Ε]. ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Λιακὸς Φάρος 181 [9Ε]. — Ἐρυθρὸν Προσωπεῖον 165 [8Ε]. — (Τὸ Νευρόσπαστο, με λύσεις 182 [9Ε], τίθεται ἐκτὸς Διαγωνισμοῦ, ὡς τυχὼν ἤδη Ἀ' Βραβεῖον εἰς τὸν 58ον Διαγωνισμὸν.)

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Χαριτωμένο Ἀγγελοῦδι, 155 [7Ε]. — Φωτογράφος τοῦ Ἐδίσσαν 151 [7Ε]. — Μικρὸν Πειραιωτάκι, 151 [7Ε]. — (Ὁ Ἑλλήν Ἀθλητὴς, με λύσεις 152 [7Ε], τίθεται ἐκτὸς Διαγωνισμοῦ, ὡς τυχὼν ἤδη Γ' Βραβεῖον εἰς τὸν 80ὸν Διαγωνισμὸν.)

ΕΠΑΙΝΟΣ: Μπάτης τοῦ Σαρωάνικου, 145 [7Ε]. — Ἀπόγονος τοῦ Πύρου, 144 [7Ε]. — Ζδ-Ζδ, 144 [7Ε]. — Δόρυς Κίτσερε, 143 [7Ε]. — Μακρολαμῆς, 129 [6Ε]. — Δημ. Σ. Γκίτης, 128 [6Ε]. — Νοσητὴ Ρομφαία, 128 [6Ε]. — Ἐφρίδος τῶν Ἀντικιθίων, 117 [5Ε]. — Νεραντιούλα, 114 [5Ε]. — Ἐργατικὸς Μέρμηξ, 112 [5Ε]. — Σπίνος, 108 [5Ε]. — Ἀετιδεὺς τῆς Νεαπόλεως, 106 [5Ε]. — Πιερροδέλτης, 100 [5Ε]. — Κυανὸς Νεῖλος, 98 [4Ε]. — Πύθιος τοῦ Βορνεῖου, 97 [4Ε]. — Μεριστοφίλης, 94 [4Ε]. — Ἀγὴ τῶν Ἐλπίδων, 90 [4Ε]. — Λευκὸς Φαλός, 90 [4Ε]. — Φύθος, 88 [4Ε]. — Ὀνειρον Θερινῆς Νυκτός, 87 [4Ε]. — Μαρίδα τῆς Καρύστου, 84 [4Ε]. — Ἀδωνίς, 78 [3Ε]. — Τιδεύς, 76 [3Ε].

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Ἀλφὸς τῆς Αἰγίνης, 75 [3Ε]. — Φρὸς Διάβολος, 75 [3Ε]. — Κρότις, 71 [3Ε]. — Μελητογενής, 71 [3Ε]. — Νεφελώδης Ψυχὴ, 68 [3Ε]. — Σπίθα, 68 [3Ε]. — Λέων τῶν Ἰνδιῶν, 67 [3Ε]. — Ἀνδρομάχη Βρετοῦ, 62 [3Ε]. — Τρέχα Γύρευε, 61 [3Ε]. — Ἀστεροειδὸς Οὐρανός, 60 [3Ε]. — Ἀνθος τοῦ Σολωμοῦ, 59 [2Ε]. — Ἀνεμίδας τοῦ Βασιλέως, 55 [2Ε]. — Ὁράτιος Κόκλιν, 53 [2Ε]. — Ἀλκίφρων, 48 [2Ε]. — Ἀλιεὺς τοῦ Κρανσιόδωνος, 44 [2Ε]. — Στρατηγὸς Μπουλλέρ, 43 [2Ε]. — Ὠραία Τενυλὶς, 41 [2Ε]. — Δωδώνη, 38 [Ε]. — Μαριγώ Δ. Πεζῶ, 38 [Ε].

ΜΙΚΡΑ ΤΑΞΕΙΣ (11 ἐτῶν καὶ κάτω)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Περιπλανώμενος Ἰονδαῖος, 169 [8Ε]. — (Ὁ Χρῆτος Π. Ζερβός, με λύσεις 171 [8Ε], τίθεται ἐκτὸς Διαγωνισμοῦ, ὡς τυχὼν ἤδη Ἀ' Βραβεῖον εἰς τὸν 81ον Διαγωνισμὸν.)

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ἐνδοξον Μεσολόγγιον, 159 [7Ε]. — Πύργος τῆς Πέτρας, 157 [7Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ἰαπότης τοῦ Πηλίου, 152 [7Ε]. — Βρύχων, 137 [6Ε]. — Πτερόν τῆς Μελίσσης, 128 [6Ε]. — (Ὁ Χειμωνιάτικος Ἥλιος, με λύσεις 132 [6Ε], τίθεται ἐκτὸς Διαγωνισμοῦ, ὡς τυχὼν ἤδη Γ' Βραβεῖον εἰς τὸν 70ον Διαγωνισμὸν.)

ΕΠΑΙΝΟΣ: Βασιλεὺς τῶς Χουσανθίων, 121 [6Ε]. — Παλλάς, 97 [4Ε]. — Μαραμέτος Κρίνος, 87 [4Ε]. — Λαμπρὸς Κιθαροδός, 85 [4Ε]. — Σάτυρος, 83 [4Ε]. — Προμηθεὺς Δεσμώτης, 74 [3Ε]. — Λευκὸν Ἴον, 71 [3Ε]. — Ὀδησίδης, 65 [3Ε].

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Ἀγγελιοφόρος Περιστερά, 52 [2Ε]. — Περσεύς, 50 [2Ε]. — Χειμωνιάτικος Ἀστὴρ, 49 [2Ε]. — Κυριακὸς Ἀστὴρ, 43 [2Ε]. — Κωστής Π. Δαϊγλάν, 38 [Ε]. — Ρόδον τῆς Ἀνατολῆς, 33 [Ε]. — Φασουλῆς Φιλόσοφος, 33 [Ε].

ΕΣΤΕΙΛΑΝ ΠΡΟΕΒΤΙ ὁρθὰς λύσεις, ἀμὲν ἐκ τῶν τριῶν τάξεων, καὶ οἱ ἑξῆς: Ἀττήτων Πήλιον, 12. — Ἀττική Μυρσίνη, 18. — Βασιλικὸν Σκῆπτρον, 5. — Πάνος Ι. Γαλάτης, 30 [Ε]. — Γέωφ Κροῦγερ, 11. — Μικρὸς Γιαννῆτος, 6. — Γραμμικοπολλέκτης, 1. — Εἰσοσίφυλλος Πήλιον, 21 [Ε]. — Ἰωάννης Π. Ζωγράφος, 25 [Ε]. — Καρδιογράφος, 34 [Ε]. — Κοκκινόπτερον, 26 [Ε]. — Κολοκυνθόπουλος, 27 [Ε]. — Κυκλόβορος, 6. — Ἀλός Χελιδόν, 3. — Μακρολέλεκας, 28 [Ε]. — Μαλλιαρός, 8. — Μελαρίπτη, 17. — Ἐλένη Α. Μεταξά, 8. — Μικρὰ Ἀνθοκόμος, 5. — Μικρὸν Βιολιστὴν, 16. — Ναυαγὸς τῆς Κυθῆας, 31 [Ε]. — Νιργάρας, 24 [Ε]. — Νῆς, 20 [Ε]. — Παιδικὴ Περίπορι, 11. — Νικόλαος Π. Παναγόπουλος, 3. — Πηνειός, 21 [Ε]. — Πνοὴ τοῦ Ζεφύρου, 10. — Πτερωτὸς Πηγάς, 4. — Πτωχικὴ Καλύβη, 32 [Ε]. — Ράδιον, 24 [Ε]. — Ρο-ρε-λ-λ-Πλάτα, 2. — Ροδδοσταγός, 20 [Ε]. — Σβοστονίδης, 1. — Σίβων, 5. — Φλογερά Ἀκτίς τοῦ Σουλίου, 37 [Ε]. — Χαροῦμενη Καρδούλα, 28 [Ε]. — Χρυσόφαιος, 35 [Ε].

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ

Εἰς τοὺς ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΑΘΩΙΑ ΚΑΡΔΙΑ

Τυχούσα Ἀθροῦν Βραβεῖον

(Ἰδὲ Διάπλαιν ε. ε. φυλλ. 35, σελ. 279)

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Κουφιοκεφαλὴς ἐπιπλήττων τὸν ὑποδηματοποιὸν του, τοῦ ἔλεγε:

— Σὺ εἶχα εἰπῇ νὰ κάμῃς τὸ ἓνα παπούτσι μεγαλύτερον ἀπὸ τὸ ἄλλο, καὶ οὐ ἔκαμες τὸ ἓνα μικρότερον ἀπὸ τὸ ἄλλο!

Ἐστὴν ὑπο τοῦ Κουκουναροθεμῖνου

Ἡ Διδασκάλισσα: — Ποῖα δόντια, Φίλιν, βγάξῃ ὁ ἄνθρωπος τελευταῖα;

Ἡ Φιρίκα (θριαμβευτικῶς): — Τὰ ψεύτικα, κυρία!

Ἐστὴν ἀπὸ τοῦ Αουλοῦ τῆς Καρδίας

ἈΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Η ΨΗΦΟΦΟΡΙΑ ΑΝΑΒΑΛΛΕΤΑΙ

Σὰς εἶπα εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον, ὅτι σήμερον θὰ ἐπροκηρύττα τὴν ψηφοφορίαν τῆς αὐξήσεως. Δὲν ὑπελόγησα ὅμως καλὰ, καὶ μόνον τὴν τελευταίαν στιγμὴν εἶδα, ὅτι δὲν ὑπάρχει πλέον ὁ ἀπαιτούμενος καιρὸς. Εἶπε πολὺ ἄργα. Τὸ ἔτος μας θὰ τελειώσῃ τὴν 30 Νοεμβρίου. Ἐχουμεν δηλαδὴ ἀκόμη ἐμπρός μας δύο μῆνας. Τί προβλεψάν θὰ εἶδα διὰ τὴν ψηφορίαν; Ἐνδὲ μνησὶ; δὲν θὰ ἔφτανε. Δύο μῆναι; Ἀλλὰ τὸ ἀποτέλεσμα τῆς Ψηφοφορίας θὰ ἔπρεπε νὰ τὸ γνωρίζω πολὺ ἐνωρίτερα, διὰ νὰ προκηρύξω συμφῶνως με αὐτὸ, τὴν τακτικὴν ἀναγνώσιν τῶν συνδρομῶν. Καὶ τὸ ἔσπαθον τοῦ 1905; Πότε θὰ ἐπροκηρύσσεται; καὶ τί θὰ ἐζητεῖτε σὲς ἀπὸ τοῦ νέου συνδρομητῆς; μόνον συνδρομὴν ἢ διπλὴν; ἢ θὰ τοὺς ἐκάνετε νὰ ψηφίσουν;

Βλέπετε λοιπὸν, ὅτι ἡ ἐκκρεμότης, ἡ ὅποια κατ' ἀνάγκην θὰ παρετείνετο, θὰ μας ἔδωκε πολὺ ὅσον εἶμαι ἠναγκασμένη, μοινοῦν τοσάς ἔλαβα πανταχόθεν ἐνδραχύνσεις καὶ ὑποσχέσεις, ἀναβάλλω πρὸς τὸ παρὸν τὴν ψηφοφορίαν. Περὶ τῆς αὐξήσεως ὅμως τοῦ φύλλου δὲν ἀπελπίσονται. Ἰσως διὰ τοῦ ἔσπαθοντος

προσθεθῶν πολλοὶ συνδρομηταί, καὶ τότε, μ' ἐλαχίστην αὐξήσιν τῆς συνδρομῆς θὰ ἡμπορούσα νὰ κάμω τὸ φύλλον, ἐντὸς τοῦ 1905, δωδεκασέλιδον ἢ καὶ διπλοῦν.

Εἶχα φυλάξῃ τὸ γράμμα τοῦ Κίτρινου Νέο-μυτον [ΕΕ], διὰ νὰ το δημοσιεύσω εἰς αὐτὸ τὸ φύλλον, ὅταν ἐν τῷ μεταξύ ἔλαβα καὶ ἄλλο ἀκόμη πλέον ἐξυπνον καὶ ἐνδιαφέρον. Φαντασθῆτε ὅτι γράφει διὰ τὴν ἐλπιζομένην αὐξήσιν, μ' ἓνα οἶστρον ἀπὸ ἐκείνου! Τί νὰ κάμω τώρα; Αὐτὸ νὰ δημοσιεύσω ἢ τὸ ἄλλο;... Κ' ἐγὼ δὲν δημοσιεύω κανένα, ὅσον ἀπὸ ἀμνηχανίαν ἐκλογῆς, ὅσον... καὶ ἀπὸ ἐλλείψιν χώρου!

Ἐγὼ ὑπ' ὄψει μου καὶ τὸς δύο ὥρατας ἐπιστολάς σου, Ἑλληνοῦται [ΕΕ], καὶ ἀπαντῶ εἰς τὴν δευτέραν, ἡ ὅποια σ' ἐνδιαφέρει περισσότερο. Κ' ἐγὼ δὲ βλέπω ὅτι ἡ κλίσις σου εἶνε πρὸς τὴν φιλολογίαν. Ἀλλὰ καὶ ἡ θελήσις τῆς μητρὸς σου εἶνε ἀπολύτως σεβαστὴ. Ἦ γνωμὴ μου λοιπὸν εἶνε ὅτι πρέπει νὰ σπουδάζῃς φαρμακευτικὴν διὰ νὰ εὐχαριστήσῃς τὴν μητέρα σου, καὶ κατὰ τὰς ὥρας σχολῆς νὰ καταγίνεσαι εἰς τὴν φιλολογίαν, διὰ νὰ εὐχαριστῇς τὸν ἑαυτὸν σου. Ἄλλως τε διὰ τὴν φαρμακοποιίαν δὲν χρειάζεται καμμία ἰδίαι τέρα κλίσις ὅρκει ὁ νοινὸς νοῦς, ἡ θέλησις καὶ ἡ συναίσθησις τοῦ καθήκοντος.

Πολὺ μ' εὐχαρίστησεν ἡ ἐπιστολή σου, Φύθ [Ε] καὶ μόνον ποὺ ἐλυπήθηκα, ὅταν εἶδα ὅτι δὲν ἔλαβα τὰς προηγουμένας σου. Ἀνυπόρρητα κατήντησαν αὐτὰ τὰ ταχυδρομεία! Ὅσον διὰ τὸ ψευδώνυμόν σου, νὰ εἶσαι βέβαιος ὅτι, ἂν σου ἀπῆντησα κάποτε χωρὶς αὐτὸ, θὰ εἶχες λησμονήσῃ νὰ το σημειώσῃς. Μόνον εἰς τοιαύτην περίστασιν ἀπαντῶ με τὸ ὄνομα.

Αὐτὸ δὲν ἔπρεπε νὰ σ' ἐκπλήξῃ, Φαροπούλα. Ἀπὸ σὺ ἠρξέσθης εἰς τὰς δυνάμεις σου, ἐνῶ ἐκεῖνα περὶ ὧν λέγεις ἔχουσιν βοήθειαν ἀπὸ ἄλλων, φυσικώτατον ἦτο νὰ διακριθῶν εἰς τὸν Διαγωνισμὸν περισσότερο. Ἐγὼ βέβαια, ἂν το ἤξευρα, θὰ τὰς ἀπέκλεια, ἀλλὰ ποῖς; θὰ μοῦ τὸ ἔλεγε; καὶ θὰ τὸν ἐπίστευα; Ὅπως ὁποῖτε, σὺ πρέπει νὰ εἶσαι περισπούδρον εὐχαριστήμενη, διότι ἔχεις τὴν συνείδησιν σου καθάραν, καὶ διότι — τὸ σπουδαιότερον, — σὺ ὠρελῆθης πραγματικῶς ἀπὸ τὸν Διαγωνισμόν. Μάθε δὲ ὅτι ὁ κύριος σκοπὸς τῶν Διαγωνισμῶν δὲν εἶνε τὰ βραβεῖα, ἀλλ' ἡ ἐξ αὐτῶν ὠφέλεια.

Τὸ Ἄνθος Ἑλπίδος σὺ ἔγραφε προχθὲς πῶς ἐδάκρυσε ἐκ χαρᾶς ὅταν μὲς ἤκουσεν εἰς τὸ Ζάππειον, ἀλλὰ ἐγὼ οὐ εἶδα μόνον νὰ μερδιᾷ καὶ τίποτε περισσότερο. Μὰ τί ἔλεγε; λοιπὸν, Λαμπρὸς Κιθαροδός; [Ε] Νὰ τρῖχουν τὰ δάκρυα ποτὲ μὲ; Ἦ χαρὰ καὶ ἡ συγκίνησις ἀνεβάζει στὰ μάτια μας μὲ μικρὰ σταγονίδια ὁρσῆς, ποὺ δὲν διακρίνεται βέβαια ἀπὸ μακριά.

Ἐλλήν Ἀθλητὰ, [ΕΕ] διὰ τὰς δύο ὥρατας καὶ πλήρεις ἐνδιαφέροντος ἐπιστολάς σου, εἶσαι καὶ σὺ ἐξ ἐκείνων οἱ ὅποιοι συντείνον εἰς τὴν ζωηρότητα τῆς ἀλληλογραφίας, τὴν ὅποιαν παρέρτησες ῥέτο: Ἀλλῆθις, εἶνε ὅπως ἰδιαιτέρως εὐχαρίστησις νὰ κάμῃ κανεὶς στατιστικὰς διὰ νὰ βλέπῃ τὰ παρόντα πλάκας ἀποτελέσματα. Περιμένω μερικὰς ἀπὸ τὰς νέας σου.

Καὶ ὁ Δικέφαλος Ἀετὸς [ΕΕΕ] εἶνε ἀπὸ τοὺς τακτικώτερους καὶ ζωηρότερους μὲς ἐπιστολόγράφους. Ἐγὼ παλὺ δύο ἐπιστολάς σου με χίλια διὰ τῶν ἡμετέρων καὶ πράγματα. Φαίνεται ὅτι ἡ ἐδοχὴ τοῦ κάμει ὀρεξιν.

Ὁ κύκλος μας εἶνε μεγάλος. Λογαριάζω ὅτι οἱ συνδρομηταί μου με τὰ διφάρια τὸν ὑπερβαίνουν τὰς 10,000. Ἐ, εἰς μίαν τῶσον πολυμελὲς οἰκογένειαν, ἐπόμενον εἶνε νὰ συμβαίνουν συχνὰ γεγονότα σπουδαία καὶ ἀίσσημελτα: ἀρραβῶνες, γάμοι, ἐπιτυχίαι καὶ ἐξετάσεις καὶ εἰς Διαγωνισμοὺς ἀνωτέρων Σχολῶν (Ὡδεῖον, Ἀρσάκειον, Ράλλειον, Μπιστάσειον κτλ.) θριαμβευτικαὶ εἰσοδοὶ εἰς τὴν Σχολὴν τῶν Εὐελπίων, τῶν Δοκίμων, κτλ. Ἐ, αὐτῶν.

Ἄλλα μακθίνω ἀπὸ τὰς ἐφημερίδας ἢ ἀπὸ ἐπιστολάς φίλων μου καὶ ἄλλα μοῦ ἀναγγέλλουν ἀπ' εὐθείας οἱ ἴδιοι οἱ ἐνδιαφερόμενοι. Χαίρομαι διὰ τὰ μὲν καὶ διὰ τὰ δέ, ἀπὸ προκρίεται περὶ συνδρομητῶν. Δὲν ἀναγράφω ὅμως εἰς τὴν ἀλληλογραφίαν παρὰ ἐκεῖνας μόνον τὰς εἰδήσεις, τὰς ὅποιαις μακθάνω ἀπ' εὐθείας, ὅχι ὑπὸ τρίτων. Σήμερον π: χ: με μεγάλην μου χαρὰν ἔμαθα ὅτι μία φίλη μου, ἀπὸ τῶς καλλιτέρας καὶ θερμότερας, ἠρραβωνίσθη. Ὁ, το γράψω, ὅταν μοῦ τὸ γράψῃ καὶ ἡ ἰδία.

Ὅσον διὰ τοὺς θανάτους, — φεῦ! εἶνε δυκατόν νὰ συμβαίνουν μόνον εὐχάριστα εἰς οἰκογένειαν δεκάκις χιλιόμετρη;... δὲν ἀναγράφω παρὰ ἐκεῖνους, τοὺς ὁποίους μοι ἀναγγέλλουν οἱ στενώτεροι συγγενεῖς τοῦ ἀποθανόντος, εἴτε δι' ἐπιστολῆς, εἴτε διὰ τοῦ νεκροῦ ἀγγελιοφόρου.

Ἄννα Χ. Βαρδακίδου. Πιλατρεῖ ἡ μακροβιότης σου, τὸ ἔξυπνον, τὸ καλὸν, τὸ χαριτωμένον κοριτσάκι ποὺ τὸ ἐκαμάρανο δὲς φορὶς ἤρθε εἰς τὸ Γραφεῖόν μου, πεταχτόν, ζωηρόν, κ' ἐσκόρπισε τὴν χαρὰν καὶ τὴν δροσιάαν τῆς ἡλικίας σου. Δὲν ὑπάρχει πλέον εἰς τὴν ζωὴν! Τῇ 7 Σεπτεμβρίου ὑπέκυψεν εἰς τὴν ὕπνουλον νόσον, ἡ ὅποια ἐφθόνησεν τὴν νεότητά της... Ἀπευθύνω τὰ θερμότερα συλλυπητήριά μου εἰς τὴν αὐχὴν μητέρα καὶ τὰς ἀπαρηγόρητους ἀδελφάς, τὰς ἀγαπητάς μου Μαρίαν καὶ Εὐδοκίαν.

Ἐγχερίνουσα τὰ ψευδώνυμά των, δέχομαι μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν ἀλληλογραφίαν μου καὶ εἰς τοὺς Διαγωνισμοὺς μου τοὺς νέους μου φίλους: Ποίχητα Τζαλβαν (Γ.Ρ.) καὶ Ἀχέρουσιαν (Ν.Ν.Ν.)

Ἀλλὰ καὶ ψευδώνυμων: Κῆμα τοῦ Φαλίου (Α.Θ. περασμένα-ἐρχόμενα [ΕΕ] διὰ τὴν ὥραταν ἐπιστολὴν αἱ προτάσεις σου εἰς τὸ προσχέτι: Ζωηρὸς Μεσολών (ἔσται) ἐπιτρέπεται νὰ στείλῃς ὅτι: Ἀκροστιχίδια θέλει: ἀρκεῖ ὁ ἀριθμὸς τῶν Ἀσκήσεων τῆς συλλογῆς σου νὰ μὴν ὑπερβῇ τὸν ὀρισμένον. Ἡ Νηρὶς τοῦ Βαθυρράχου (+ +) αὐτὸ σου ἐξέλεξα ἀγαπητὴ μου γειτόνισσα, εἰς τὸν δρόμον μας, ὅπου οὐ ὑπάρχουν καὶ νηρὶδες: πᾶς ἔπληγαν αἱ ἐξετάσεις) καὶ Γοργόρεττῃ Ἑλπίδα (Π.Τ. ἡ ἀπάντησίς σου διὰ τὴν Κυριακὴν ἐλήθη, ἀλλ' ἐπιστολὴ με χρέματα ὄχι ἀπὸ τὰ ψευδώνυμα ἐξέλεξα αὐτὸ, διότι τὰ ἄλλα ἦσαν πολὺ ἀπαισιόδοξα.)

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰ νταχλαξοῦν: ὁ Ἀγγεῖλος τοῦ Ἀναγνώστου με τὸν Ζδ-Ζδ, Ἀγγεῖλος τοῦ Νίκου, Κυριακὸν Ἀστὴρα, Μελετὴ καὶ Αουλοῦδι τῆς Καρδίας: ἡ Γαλὴ τῆς Ἀρχῆς με τὴν Μικρ

Ἀράπην, Ἑλληνα Ἀθλητήν, Ἰοδόλον Ὀφραν καὶ Ἀετὸν τῆς Ἐρήμου—ἡ Ψαροπούλι μετὰ τὴν Ἀκακίαν, Παιδίον Χαράν, Ἀνέλιπτον Χαράν, Τριπόλεμον καὶ Ταπεινὸν Γιοσεμί—ἡ Ὀχρὰ Ἀκτίς μετὰ τὸ Ἀγνὸν Περιστεράκι, Ἀστερόετα Ὀυρανόν, Ἀγγελοῦ τῆς Χαρῆς, Ὀνειροπόλον Ψυχὴν καὶ Διακριθεῖσαν Ἀρσακειάδα—ἡ Πάντα Γελοσὴ μετὰ τὴν Μαγευμένην Ἀκροβαλλομένην, Ἀντὶ τῶν Ἑλλήνων, Διακριθεῖσαν Ἀρσακειάδα—ἡ Ἀπαυράζουσα Πό—ἡ Νῆσος τῶν ἰγνῶν μετὰ τὸν Κόμην τῆς Κεφαλῆς, Βριάρεων, Ἀρχιζιζάνιον, Ὀχρὰ Ἀκτίνα, Λουλοῦδι τῆς Καρδίας καὶ Διακριθεῖσαν Ἀρσακειάδα—ἡ Ἀνθοῦσα Νέσος μετὰ τὸν Λίμνοσταγὴ Χρωστῆρα καὶ Ἀγγὴν Ψυχὴν—ὁ Θωρακοφόρος μετὰ τὴν Λατάναν—ὁ Πόρος τῆς Πέτρας μετὰ τὴν Διακριθεῖσαν Ἀρσακειάδα, Ναυτοπούλι τοῦ Μεσολογγίου, Φλογεράν Ἀκτίνα τοῦ Σουλίου, Ἐνδοξὸν Μεσολογγιον καὶ Δυσδαμόν—ὁ Λουλοῦδι τῆς Καρδίας μετὰ τὴν Τρελλὴν Ψυχὴν, Νεφελώδη Ψυχὴν, Φρά-Διάβολον, Μέλλοιτα Διπλωμάτην καὶ Διακριθεῖσαν Ἀρσακειάδα—ἡ Δουκίσσα τῶν Σαλῶν μετὰ τὴν Κίτρινην Μάσκην, Κίτρινο Ντόμινο, Ἀπόγονον τοῦ Νέστορος καὶ Διακριθεῖσαν Ἀρσακειάδα—ἡ Χαρά τῶν Γοιῶν μετὰ τὴν Μαθητὴν Δραγατσίον, Ἀνθος Ἑλλίδος, Κόρη τοῦ Ἀέθρο, Διηγήτορον τῆς Νεολαίας καὶ Πάντα—ἡ Ὀπασία Παραδείσου μετὰ τὸν ὁρῶν τοῦ Παραδείσου, Ἀδάμαντα τοῦ Παραδείσου, Ἀγγελοῦ τῆς Χαρῆς καὶ Ἀγγελοῦ τῆς Νέσος—ὁ Ἀνθος Ἑλλίδος μετὰ τὸ Ὀχρὸν Ἀμάραντον καὶ Κίτρινο Ντόμινο—ἡ Ρέα Σιλβία μετὰ τὴν Νεράϊδαν τῶν Σπετσῶν, Δωρίδα Παραθέτορον καὶ Ἀθῶν Καρδίαν—ἡ Μυροδόλος Χαραυγὴ μετὰ τὴν Νοητὴν Ρομφαίαν, Φρά-Διάβολον, Ἀγγελοῦ τοῦ Λυκαυροῦς, Λίμνοσταγὴ Χρωστῆρα καὶ Κυρίαρχον τῆς Θαλάσσης—ὁ Μελαρχολικός Ἐρημίτης μετὰ τὴν Κίτρινην Μάσκην, Κροσὴν, Δουκίσσαν τῶν Σαλῶν, Σθερελαΐδαν καὶ Ἀπειλὴν Ναύτην—ἡ Λευκὴ Νύξ μετὰ τὴν Μέλλοιτα Διπλωμάτην, καὶ Ἰοδόλον Ὀφρι—ὁ Ἀστρον Αἰθρίας Νυκτὶς μετὰ τὴν Μελαρχολικὴν Ἐρημίτην—ἡ Νεφελώδη Ψυχὴ μετὰ τὴν Ζαππίδα, Βασιλισσάν τῶν Κυμάτων, Πικραμένην Καρδούλιαν, Λάτριδα τῆς Δήμητρος καὶ Ἀφροδίτην τοῦ Λυκαυροῦς—ὁ Σθερελαΐδας μετὰ τὸν Ἀγγελοῦ τῆς Ἀγάπης, Ἀκτινοδόλον Ἀστρον, Φρά-Διάβολον, Ἀγγελοῦ τῆς Πανσέληνον καὶ Ναυσικῶν—ὁ Μι-Πι-Πι μετὰ τὴν Κίτρινην Ντόμινο καὶ Ἀνθος τῆς Ἑλλίδος.

Τῶν καθυστερούντων τετράδια Μικρῶν Μυστικῶν δὲν δημοσιεύονται νῦν προτάσεις περὶ ἀνταλλαγῆς, ἂν δὲν στείλουν πρῶτα διὰ τοῦ Γραφείου μου τὰ ὀφειλόμενα.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς Συννεφώδης Ἡμέρας (ἔδωσα τὴν ἐπιστολήν σου εἰς τὸν κ. Φαίδωνα) Λουλοῦδι τῆς Καρδίας [ΕΕΕ] πραγματικὸς ὥριστάτην σημασίαν ἔχει τὸ φενδώνιον σου καὶ καλὰ κάνεις νὰ το ἀγαπᾷς τόσον, ὥστε καὶ νὰ το ψιφίξης μόλις σου) Διακριθεῖσαν Ἀρσακειάδα (φαντάσου πόσον ἐχάρην κ' ἐγὼ διὰ τὴν ἐπιτυχίαν! τὰ δύο-τρία τοὺς ὀλίγους τῶν ἐισελθόντων φέτος εἰς τὰς σχολὰς τῶν Ἑλλήνων καὶ τῶν Δουκίων ἦσαν συνδρομηταί μου!) Φωστῆρα τῆς Ἡπειροῦ (Σῆμα ἔστειλα [ΕΕ] διὰ τὴν ὥραν ἐπιστολήν, Δουκίσσαν τῶν Σαλῶν [ΕΕ] νότα ψιφίξης καὶ μακροβονίας καὶ πονδύγκας καὶ διὰ αὐτὰ τὰ ἔκαμες μὴν σου; εὐγε! νὰ τί θὰ πῇ νὰ κάμῃς καὶ τὴν ἑορτήν του σὺ μαγεύεις.) Λεμονιάτικον Ἥλιον (ἔστειλα) Κυανὸν Νεῖλον [Σῆμα ἔστειλα] Ζαππίδα (βραβεῖον ἔστειλα [ΕΕ] διὰ τὴν χαριτωμένην

ἐπιστολήν, τὴν ὁποίαν διεδίδασκα εἰς τὸν κ. Φαίδωνα, διὰ τὸ ἐπιμύθιον) Κουκουναροβρεμένον (βραβεῖον ἔστειλα) Ταπεινὸν Γιοσεμί, (τὸ ὁποῖον παρατηρεῖ, ὅτι ὅσον πλησιάζει νὰ τελειώσῃ ὁ ἔρετικὸς τόμος, τόσον γίνεται ἀριστοῦργημα καὶ ἀνώτερος θλῶν τῶν προηγουμένων) Μίαν Πολέμη (εὐχαριστῶ διὰ τὸ ὠραῖον δελτάριον, τὸ ὁποῖον ἔλαβα ἀπὸ Τεργέστην) Ἀνθος Ἑλλίδος (τὰ ἔστειλα ἄλλ' ἔσως πρέπει νὰ περιμένῃς ὀλίγον) Ἀγγελοῦ τοῦ Λυκαυροῦς (ἔλα συμπληρωθῇ μία δραχμὴ, τὴν στέλλεις) Ἐδανόρον Ἡπειρον (Σῆμα ἔστειλα) Χαράν τῶν Γοιῶν ([Ε] διὰ τὴν ὠραῖαν ἐπιστολήν ἢ ΙΖ' Κυριακὴν πλησιάζει!) Ὀπασίαν Παραδείσου (αὐτὸ δὲν πειράζει· ἂν θῇς νὰ φανερώσῃς τὸν ὄνομα σου εἰς τὴν ζητούντα εἰμφορεῖς νὰ το κάμῃς, εἴτε γράφουσα αὐτὸ ἐπὶ τοῦ τετραδίου τῶν Μ. Μυστικῶν, εἴτε—ἂν τῷ ἔστειλεις ἤδη, δι' ἐπιστολῆς, συντομωτάτης, τὴν ὁποίαν μοῦ στέλλεις καὶ τὴν διὰβίξω) Δαμάλικη (ὁ κ. Φαίδων σ' εὐχαριστεῖ πολὺ δι' ὅτα γράφεις περὶ τοῦ "Μυστικοῦ") Δαφνιούλιαν τῆς Πίνδου ([Ε], εὐγε! τώρα λοιπὸν ποῦ ἐτελείωσεν ὁ τόμος, νὰ μοῦ γράφεις συχνά· ἢ μήπως ἐτοιμάζεσαι δι' ἄλλο ἐργόχειρον;) Μυροδόλον Χαραυγὴν (ἔστειλα ὑπόμνησιν πρὸς τοὺς τέσσαρας, οἱ ὁποῖοι δὲν σου ἀνταπέδωσαν ἀκόμη τετράδιον, καὶ κατὰ τὸν Κανονισμόν, ἄλλη πρότασις τῶν δὲν θὰ δημοσιευθῇ, ἂν δὲν σου στείλουν) Κόρη τοῦ Αἰθέρου; (ἔστειλα) Πύργον τῆς Πέτρας κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 10 Σεπτεμβρίου, θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Δι' λύσεις δεχταὶ μέχρι τῆς 26 Ὀκτωβρίου

Ὁ χάρις τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου δὲν νὰ γράφωι τὰς λύσεις τῶν οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φακέλλους, ὡς ἑκαστος περιέχει 30 φύλλα καὶ τιμᾶται φ. 1.

429. Λεξιγριφος.

Ἐνα φθόγγον μυσικόν
Μ' ἔνα αἶσθημα ἐνώσεις,
Καὶ ἀμέσως ποταμόν
Τῆς Ἑλλάδος φανερώσεις.

Ἑστία ἡ. π. τοῦ Ρόδου τοῦ Φαλλήρου

430. Μεταγραμματισμός.

Δέλτα βγάξεις
Δάμνα βάζεις
Καὶ ἐκεῖνον ποῦ πατεῖς
Ζῶν γίγνεται ἰθύς.

Ἑστία ἡ. π. τοῦ Ζου-Ζο

431. Αἵνιγμα

Δύο γένησάν ἐνώσεις,
Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία
Πὼς φιλῶσάν θὰ κόμης
Με μεγάλην ἐνκομία.

Ἑστία ἡ. π. τοῦ Ταπεινοῦ Γιοσεμί

432. Ρόμβος

Τὸ πρῶτον καὶ τὸ ἔσχατον τὰ ἔχει ὁ υἱός.
Τὸ δεύτερον μου μῦρον λολεῖ ἀρνητικῶς.
Τὸ τρίτον παραπόταμος μεγάλου ποταμοῦ
Τὸ τέταρτον μου πρῆξεν ὁ θάνατος φοβεροῦ.

Ἑστία ἡ. π. τοῦ Πνευματοῦ

433. Γρίβωνον

1. — Χρήσιμο εἰς τὴν κόμωσιν.
2. — Κάτοικος ἀρχαίας πόλεως.
3. — Ἐπίρρημα χρόνου.
4. — Λεπτότερον κλωστής.
5. — Γράμμα.

Ἑστία ἡ. π. τοῦ Φαυστομάχου τοῦ

434. Μωσαϊκόν

Πέρνω τοῦ πιάτου (τοῦ ἀδειανοῦ)
Τοῦ πηρουνοῦ, τοῦ κουταλιοῦ
Τὸ μαχαίρι ἐπίσης καὶ τὴν
Καὶ σοῦ γεμίζω τὸ πιάτο φαί

Ἑστία ἡ. π. τοῦ Κίτρινου Ντόμινο

435. Φύρβιον Μίγδον

Ὁκυ τέτα φασίος τραχὴ μετιτῶριον
Ἑστία ἡ. π. τοῦ Μεγαλοπρεποῦς Φύστος

436-437. Μεταμορφώσεις.

1. Ὁ Κόρος διὰ 3 μεταμορφ. νὰ γίνῃ Πύρρος
2. Ὁ ἥπιος διὰ 6 μεταμορφ. νὰ γίνῃ πρῶτος

Ἑστία ἡ. π. τοῦ Γιοσεμί

438-442. Μαγικὸν Γράμμα.

Τῇ ἀναλλαγῇ δύο γραμμάτων ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων, διὰ δύο συμφώνων, πάντοτε τῶν αὐτῶν, νὰ σχηματισθοῦν ἄλλοι τόσαι λέξεις, πᾶσαι ὀνόματα ζώων ἢ πτηνῶν:
ὄξυς, ἀένας, ἡμαρ, ὠρατος, αὐξωκ.

Ἑστία ἡ. π. τοῦ Πνευματοῦ

443. Διπλῇ Ἀκροστιχίς.

Τάρχη τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν Νηρηΐδα, τὰ δὲ τρίτα Ἐρινύα:

1. Ἐκατόγχειρ.
2. Ἐπίβροτον.
3. Ὀνομασία τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ.
4. Ποταμός.
5. Φυτόν.
6. Πατὴρ συγγραφῆς ἀρχαίου.
7. Πτηνὸν ὀρνίθον.
8. Ἐπίρρημα.

Ἑστία ἡ. π. τοῦ Ἀσπίδος τῆς Ἀθηνῆς

444. Φώνηεντόλιπον.

τν-ρη-κ-ν-λκν-δκ-τν-κπ-χγς

Ἑστία ἡ. π. τοῦ Πιν-Χο

445. Γρίφος.

	1	α	α
ια 1902	1	1	α α
— ς 1903	ρ 1	AN 1	α Θ α \S
ω! 1904	1	1	α α
	1	α	

Ἑστία ἡ. π. τοῦ Πολύτου Ἀσπίδος

ΔΥΣΕΙΣ

τῶν Ἑννεματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 32

332. Λάδων (λῶ, Δών.) — 333. Μέγαира-Μέγαρα. — 334. Δίμοσ-Μάτος.

335. ΗΠΑΡ 336 ΑΡΤΕΜΙΣΙΟΝ (ρανίς, ΠΕΡΙ τάρσος, ἔτος, μῖσος, Ἴρις, ΑΡΟΝ σίτος, ὅστις, Νέμεσις.) — ΡΙΝΗ 337 333. 1. Ὁι ἀμειότεροι ἔχουν ἐξ ὁδοῦ. 2. ὁ Αἶνος. — 339-343. Διὰ τοῦ ἵππου: Ἴππομέδων, Ἴπποκάμπη, Ἴπποπόταμος, Ἴπποδρόμος, Ἴππολύτος. — 344. ΛΡΙΑΡΕΩΣ (κῦβος, Μαρία, Κροῖσος, ἈρΔλη, ἈρΡών, Παρθενόνη, ΛακΩνία, ΘάΣος.) — 345. Ὡδινεν ὅρος κ' ἔτεκε μῦν. — 346. Μίσει τὴν οἴαν (Μ εἰς η-τί-Νι εἰς ην.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις λιπὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητὰς μας ἐπὶ 5 μόνον. Ἐλάγιτος ὅρος 10 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ἀλιγώτεροι τῶν 10 πληροῦνται ὡς νὰ ἦσαν 10 λέξεις.]

Ἡλλαξ ψευδώνυμον. Εὐχομαι τῷ Κορκου-Παραροβρεμμένῳ καλὴν πρόδον. — Ἀσπὴ τοῦ Βέγα, Βασιλεῖος Δ Μαυρόπουλος. (Δ, 119)

Ἐχομαι ἀνταλλαγῇ ταχυδρομικῶν δελταρίων. Ἀπάντησις ἀσφαλῆς. — Nicolas Papaioannides δι' Ἀ. Ὁρέαν Παπανικολάου, Abou el Sikouk (Egypte) (Δ, 120)

Συνιστῶμεν θερμῶς τὸ ἄριστον Γαλλικὸν φροντιστήριον νεανίδων, τὸ ἐτοιμάζον καὶ διὰ διπλωμα, τῶν δεσποινίδων Μεδούλιο ὁδὸς Πα-νεπιστημίου 24 Ἀθῆναι. — Ἀγκυρα τῆς Σωτηρίας, Κυρία Σκαρφαλοῦτρα. (Δ, 121)

Ἐρῶν ἐν Βάρην πρὸ δύο μηνῶν Σύλλογος Ἐβζερινος, σκοπὸν ἔχων τὴν διάδοσιν τῆς «Διαπλάσεως» καὶ τὴν ἐγγράφην ἀπέρων καὶ φιλοκρούσων πόντων εἰς αὐτήν. Δίχεται ὡς μέλη καὶ συνδρομητῆρας. Ζητεῖ δὲ ἀντιπροσώπους πανταχόθεν. Ἀπευθυντέον: Μι Τελεμαχὸς C. Davidopoulos, Varna (Bulgarie) (Δ, 122)

Ανακασθέντες παρκετούμεθα τοῦ ἐν Ἀθῆναις Συλλόγου Ἀ' Ἑλλίδος. — Ἀσπρος Ἀράπης, Ἀδρα τοῦ Ζαππείου, Λαμπρὸς Κιθαροδότης. (Δ, 123)